

Авторският колектив сърдечно   благодари
на
Радка Румянова Добрева
за превода на български език.

Приключенията на кумреците и хамстерчоците. Възвръщащи на съкровища

Глава 1. Запознанство с хамстерчоците

Случи се това през лятото, в края на уютната гора, покрай която бавничко течеше река Миризливка. От треволяците надникна нечий симпатичен черен нос.

Носът предпазливо подуши, след което се появи и цялата муцунка на горския обитател. Зверчето сбърчи пухкавите си вежди. То приличаше едновременно и на хамстерче, и на лалугер, и на катеричка, и на всички гризачи, взети заедно. Ако някой човек го видеше, то веднага щеше да възкликне удивено, понеже това беше представител на хамстерчоците - редки зверчета, за които почти никой не беше чувал.

Хамстерчокът поправи очилата си с лапичка. Да- да, съвсем истински очила! Зверчето ги беше намерило някога под стария дъб и оттогава смяташе себе си за най-умният в селцето на хамстерчоците, въпреки че това съвсем не беше така. Освен очилата, той беше облечен с жълта ризка и оранжеви панталонки, от които стърчеше голяма пухкава опашка с пухкаво кичурче на края. Този симпатията се казваше Фукси.

Зверчето още веднъж помръдна вежди и ловко се покатери на боровия пън.

- Това се казва нещо!..Погледни, Чапъкс!- възторжено въздъхна той, гледайки към поляната.

В този момент към Фукси подскочи втори хамстерчок, също в ярко облекло и със също такава пухкава опашка.

Фукси и Чапъкс гледаха с възторг към почиващите си на поляната хора. А по-точно - към пластмасовото камионче в ръцете на едно момче.

- Същински звяр, а не кола!- подскокна Чапъкс.

- Ех, да имахме такава! Нямаше да се налага да мъкнем съкровищата на гръб, нали!- замечтано произнесе Фукси.

Но в този момент покрай хамстерчоците, мачкайки цветята и закривайки слънцето, прибяга едно момиче, и на тях им се наложи бързичко да се скрият.

Общо на поляната имаше четири души: татко, мама, момчето Виктор и момичето, което родителите наричаха Софи.

Татко ловеше риба, мама четеше книга, а децата правеха онова, което правят всички деца на тяхната възраст сред природата: играеха с играчки, разхвърляйки ги наоколо, тичаха из гората и вдигаха шум.

Софи беше дружелюбно момиче, много обичаше природата и животните. Поради тази причина, тя често молеше родителите си за голямо куче, и желателно повече от едно. Поне две, а може и шест. Тъй като семейството живееше в малък апартамент, щеше да се наложи да се разхождат кучетата поне два пъти на ден, много да се хранят, да се почиства козина... и не само козина, да се мият лапи и да се правят имунизации. Софи уверяваше родителите си, че тя лично ще прави всичко това, но нейните мама и татко прекрасно знаеха, кой всъщност ще се занимава с това и че този някой изобщо няма да е Софи. Затова те намериха изход- засега подариха на момичето рибки, хамстерче и папагал.

«Като се справиш с грижите по тях, тогава ще помислим и за куче», - каза мама, връчвайки животинките на зарадваното момиче.

Днес сред природата с хората дойде само хамстерът, а папагалът остана въкъщи. Софи постави клетката със зверчето близо до водата.

-Виж колко е красиво, Хами!- възкликна момичето, обръщайки се към хамстерчето.

-М-да, невероятно, - помисли си то без особен възторг, - по- скоро да потегляме обратно.

Хамстерчето Хами беше домашно животно, и срещата с непознатата и непредсказуема дива природа не предизвикваше възторг у него. По- скоро необяснимо, леко вълнение.

- Ти постой тук и се полюбувай на природата, а аз ще си поиграя, зарадва Софи животинчето и избяга, подскачайки забавно. Хами я изпрати с поглед и остана съвсем сам.

— Искам сиренце, мярна се в ума на зверчето. Сиренце нямаше. Примирявайки се с мисълта, че не всички животински мечти се сбъдват, хамстерчето известно време наблюдаваше водата, а когато това му омръзна, легна по гръб и лениво започна да върти колелото в клетката със задните си лапички. Но сиренцето не излизаше от ума му.

Рано следобед татко, проверявайки за пореден път стръвта на въдиците, вдигна глава и забеляза, че приближава един малък облак и няма да е лошо да започнат да събират нещата и да се прибират към града, за да не ги намокри дъждът.

А освен това и рибата не кълвеше. Но кой татко би напуснал природата заради такива дреболии? Виж- дъждовният облак е друго нещо, там работата е сериозна. Децата неохотно се съгласиха, че дъждовният облак е сериозно

нещо и всички заприбираха нещата си. Виктор и Софи прибираха играчките си, родителите им опаковаха вещите и ги товареха в автомобила.

— Татко, не мога да намеря камиончето си!- озадачено каза момчето, затърси отново в тревата и занаднича в храстите.

— Ти си забраван!- весело се засмя сестричката му и продължи да събира куклите си и меките играчки.

— Изобщо не съм забраван, много ясно помня, че го сложих някъде тук!- нацупено отговори Вики и коленичи, за да огледа по- добре тревата.

— Значи, може би кумреците са го скрили!- пошегува се мама, заемайки се с покривката и намигна на татко.

— ...или хамстерчоците! — весело подхвана татко, в тон с мама. Татко бързаше да тръгне преди да е заваляло и охотно участваше в играта.

— Какви са пък тези хамстерчоци?- промърмори момчето, пълзейки на колене и разгръщайки тревата с ръце.

— Мамо, а какви са кумреците?- попита момичето, изтръсквайки полепналите тревички от куклата си.

— Хамстерчоците — това са малки горски обитатели, малко по- едри от обикновените хамстери, оттук идва и името им - хам- стер- чо- ци!- каза татко на срички.

— А с какво се занимават тези хамстерчоци и къде живеят? Как изглеждат?- заинтересува се момчето и за минутка изостави издирването на камиончето.

— Хамстерчоците живеят в гората, малцина са ги виждали, но казват, че това е пухкаво животинче с опашка като на катеричка и ушички с кичурчета на края,- отговори татко.

— А заниманието им е да крадат всичко, което не си е на мястото или е забравено от хората,- добави мама.

— Обикновеният хамстерчок изглежда като хамстер или лалугер, облечен е в панталонки и ризка, говори както на човешки, така и на животински езици, изобщо, приказно същество,- татко намести кошницата с останалата храна в колата и захлопна багажника.

— А какво е кумрек?- напомни момичето въпроса си.

— Кумрекът е същият хамстерчок, но от друго племе- кум-ре-ци,- добави мама на срички.- Кумреците също крадат вещите на хората, а също така прибират всички оставени и забравени неща.

— А къде можем да видим хамстерчоците и кумреците? - Вики вече не търсеше камиончето, а внимателно слушаше разказа на родителите си.

— Ами никъде- отговори татко.

— Как така- никъде?- разочаровано провлече момчето и оглеждайки за последно наоколо за своето камионче, се запъти бавно към автомобила.

— Никъде,- поясни мама, изтръсквайки и стъвайки покривката,- това означава, че хамстерчоците и кумреците са просто измислени приказни герои и не съществуват в реалността.

— Просто когато някой изгуби нещо или не може да го намери, за да не поема отговорността, казва така- кумреците са го задигнали или хамстерчоците са го отмъкнали,- разсмя се татко.

Хамстерчоците, които седяха наблизко в тревата и чуваха всичко, бяха потресени до дъното на душата си.

- Какво?! Задигнали?!... Отмъкнали?!... Хлъц! - Чапъкс даже се разхълца от недоумение.

Гъстата козинка по гърба на зверчето стана кафеникаво- сива от негодувание. На места козината му беше тъмно кафява, а на коремчето - бяла. През гръбчето минаваше черна вертикална линия, а на ушичките имаше кичурчета. Пухкавата опашка също завършваше с кичурче. Съществото беше облечено в червени (по-скоро рижави) шорти с кръстосани тиранти и синя ризка.

Единият хамстерчок, след като чу до края разсъжденията на хората, покри лицето си с лапичка и обречено поклати глава.

— Нямам думи,- промърмори той през лапа и тъжно въздъхна. Докато смъкваше лапичка от лицето си, с крайчето на окото си забеляза клетката до водата. Същество, много приличащо на хамстерчок, лежеше в клетката с коремчето нагоре и изглеждаше много нещастно.

На къси прибежки, прикривайки се в листата, криейки се в тревата и сливайки се с буците пръст, хамстерчокът се добра до клетката.

— Пссст- пссст!- повика той хамстерчето, допирайки лапички до решетките.

— А-а-а, кой е тук?!- завърна се от света на фантазиите в реалността хамстерът, чувайки странния звук. Той видя дивото животно в шорти, втренчило се в него от външната страна на клетката.

— Кой си ти?- попита хамстерчокът.

— Хами,- тихо отвърна хамстерът, устата му пресъхна и той усети поредния прилив на непонятно вълнение от срещата с дивата природа.

«Трябваше да си остана вкъщи,- мина му през ума, да се скрия под леглото на Софи и да не отворятам. Край, сега пропаднах... ще ме изядат... Розичка, знай, че те обичах, въпреки, че не го показвах често».

— А аз съм Чапъкс,- дружелюбно отвърна съществото и протегна лапичката си в клетката.

— Хайде да се поздравим с лапички!

«Сега ще ме грабне и ще ме отнесе! О, не, о, не, какво да правя?» — мина през главицата на примрелия хамстер.

— Е! — нетърпеливо каза хамстерчокът и раздруса лапичка.

— Бе! — отвърна Хами, изплези език, притвори очи, потрепери с лапички и, както му се стори, много достоверно се престори на умрял.

Чапъкс застина с протегнатата лапичка и удивено се вторачи в хамстера.

— Какво ти става?- попита хамстерчокът.

Хами успя да играе ролята си още няколко мига, но напрегнатите му нерви не издържаха.

— Не ме яж! - простена той, отваряйки очички.

— Нямам и намерение, - удивено отвърна Чапъкс.
— Наистина ли?
— Съвсем, — кимна хамстерчокът.
— Е, с това трябваше да започнеш, а пък ти започваш запознанство със закани и заплахи.
— Ами да, — озадачено кимна вече съвсем объркания Чапъкс.
— Аз съм Хами- хамстер! — гордо се представи хамстерът, все така лежащ с коремчето нагоре.
— А аз съм Чапъкс, хамстерчок. А какво правиш тук?
— Мечтая за сиренце и тъжа за истинския си дом, — умно и важно отвърна хамстерът.
— А, а аз...

Чапъкс не успя да довърши, понеже момчето, търсейки играчката си, се приближи много до клетката.

— Аз живея и работя тук , като цяло, но трябва да тръгвам! Ще се видим! — Чапъкс махна с лапичка и се скри в близките храсти.

— Надявам се, не при такива обстоятелства, - отвърна хамстерчето, разтривайки с лапичка думкащото си сърце, по- добре ела на гости!

В същото време момчето продължаваше да търси камиончето си.

— Синко, — повика мама Вики. — Нищо страшно няма, ако не можеш да намериш играчката си, - следващият път ще внимаваши повече! Деца, качвайте се в колата, че скоро ще завали!

Татко отвори вратите на автомобила и с жест подкани семейството си да се качва, седна зад волана и запали мотора. Децата и мама се настаниха на седалките и захлопнаха вратите. Автомобилът, изпускайки облак дим, се затъркаля към градчето.

В мига, в който заглъхна шумът от мотора и колата се скри, високата трева се раздвижи и хамстерчокът се покатери на най- близкия пън, заслони с лапичка челото си и се вгледа в далечината - първо в едната, а после и в другата посока. Нямахше нужда да заслонява чело с лапичка, за да вижда по-добре, той и така виждаше много добре, но знаеше за този човешки жест и често го използваше, подражавайки на хората.

Убеждавайки се, че колата с хората е заминала и никой не го вижда, хамстерчокът подсвири и от тревата се показва втори хамстерчок - много приличащ на първия, в оранжеви панталонки и жълта ризка. Той се приближи към пъна и въпросително погледна нагоре.

Глава 2. Фукси и Чапъкс

Чапъкс скокна от пъна, а второто зверче зае мястото му, и също така свойски се огледа.

— Фукси, заминаха ли си хората с моторната каруца? - гледайки отдолу нагоре към приятеля си, попита Чапъкс.

— Мхм, отпрашиха! И съм учуден, колко неблагодарни и безсърдечни са хората! Ние през цялото време им помагаме, а те не ни обичат! —

простена Фукси и отгоре заogleжда тревата и хресталака. При това пухкавата опашка на хамстерчока потреперваше от възмущение.

— Ние, Великите Търсачи на Изгубените Съкровища и Възвръщачи на Ценности, Могъщото племе на Хамстерчоците, съжителстваме с хората вече много- много години и връщаме изгубените им ценности, но хората както винаги виждат във всеки един, включително и в нас, причина за всичките си загуби, щети и злополуки,- важно заяви Фукси. Фукси беше образован и начетен хамстерчок и словесният му запас беше огромен. Той даже притежаваше очила, които беше намерил много отдавна, а всички знаят, че очилата са признак за ум.

—Като си изгубят някоя вещь хората, — продължи Фукси — веднага заявяват, че някой им я е откраднал.

— А всъщност самите хора са забраванковци! — кимна Чапъкс, скръствайки лапички пред гърдите си.

— Точно! — съгласи се Фукси.

— Слизай от пъна и да започваме търсенето на изгубени вещи! — напомни Чапъкс на приятеля си целта на посещението на полянката.— А какви са тези кумреци, за които говореха хората?— спомни си той изведнъж.

— Не знам, никога не съм ги чувал! — сви рамене Фукси, приближи се към високите, гъсти храсти и с пъшкане избути автомобилчето, което момчето напразно търсеше. Чапъкс удивено гледаше приятеля си.

— Фукси, това е невероятно! Откъде знаеше,че камиончето е точно в тези хрестчета?— учуди се Чапъкс.

— Не... аз ... ъ-ъ-ъ... — замънка Фукси, — просто знаех, че то е именно в тези хрестчета.

— Ти какво, да не би сам да си го бутнал там?— досети се Чапъкс, окръгли очи и ужасено притисна лапичка към устата си.

— Да! Да, аз полекичка го добутах в хрестите, докато момчето не гледаше! — решително отговори Фукси. — Просто не исках да мъкна всички намерени неща на гърба си до селото, пътят не е малко! Особено когато наоколо има такова красиво превозно средство!— При тези думи Фукси ласкаво поглади играчката, която на височина стигаше до гърдите му. Той вече предвкушаваше, как ще влезе с автомобила в селото и момичетата-хамстерчици ще гледат възхитено след него, въздишайки и махайки с опашчици. А вечерта може да повози някоя красавица в каросерията до ручея, за да се порадват на залеза... Той ще си обуе протърканите сини панталонки и ще бъде красив.

— Ще съм неотразим, — замечтано прошепна Фукси.

— Но това е кражба! — нахлу във фантазиите му гласът на Чапъкс. — Старейшините на племето могат да ни отстранят от търсенето на изгубени вещи! — ахна приятелят му.

—Ами... ъ-ъ-ъ... просто няма да им казваме! — въздъхна виновно Фукси.

— Да бе, няма да им кажем! Страхотен план! — промърмори Чапъкс, обърна се и решително се насочи да изследва полянката, където неотдавна си почиваха хората.

Фукси го последва с наведени глава и опашка. Но само след няколко минути, забравяйки случката, приятелите увлечено оглеждаха полянката и пълнеха в каросерията на камиончето- играчка намерените вещи.

Бяха открили три монети с различна стойност, една брошка, носна кърпичка и бонбон. Всички тези вещи бяха натоварени в камиончето, бонбонът изяден без остатък, а обвивката му натоварена в каросерията.

След това хамстерчоците избутаха автомобилчето на горската пътека и поеха към своето селце.

— Пър-пър-пър, — запърпори Фукси, подражавайки на звука на работещ двигател. Те изкачиха камиончето на хълма, бутнаха го напред, без да спират да повтарят «пър-пър-пър», и, скачайки в каросерията, с възгласи и радостни писъци се понесоха надолу. На няколко пъти играчката се забиваше в канавката и се завираше в храстите, а веднъж даже се преобърна, като при това подплаши старата врана, която дремеше на едно клонче. С радостен смях, преживявайки пътното-транспортното произшествие без травми, приятелите изправиха камиончето и продължиха пътя си към селото. След час вече бяха пристигнали.

Глава 3. Селцето на хамстерчоците

Селцето на този дребен горски народ се намираше в едно малко дере и беше защитено от всички страни: с големи скали срещу неканените гости и с хълмове, предпазващи от ветровете. Селцето наброяваше около петдесет малки къщички- земянки, в които живееха около двеста хамстерчока. Тесният проход към селото се охраняваше от двама- трима дежурни, но това не беше нужно, тъй като хората нямаше как да намерят селото, а горските животни живееха в мир или предпочитаха да не се свързват с войнствените и шумни хамстерчоци.

— Пър... Пър... — уморено изпуснаха Чапъкс и Фукси, с усилие затиквайки камиончето в селището. Последният половин час им се наложи да бутат играчката, понеже пътят около селото беше неравен и криволичеше, и поради това съвсем останаха без сили.

— Все още ли искаш да станеш шофьор? — заядливо попита приятеля си Чапъкс.

— Пър... — упорито отвърна Фукси, тикайки камиона с потни лапички.

— Ами давай нататък сам! — Чапъкс тупна приятеля си по гърба и падна без сили на тревата.

— Пър-пър, — простена Фукси и забута превозното си средство към централната полянка.

— Карай-карай, властелине на пътищата- помаха след него лежащият на земята хамстерчок.

Фукси продължи пътя си с треперещи лапи. Всички гледаха съчувствено след него, но той беше толкова уморен, че нищо не забелязваше. Накрая, с върховно усилие издърпвайки камиончето в средата на полянката, се качи в каросерията, разпери лапички във всички посоки, изобразявайки звезда и замря в това положение.

— Какво си докарал? — попита минаващ наблизо хамстерчок с висок черен цилиндър на главата.

— Ценности, — проговори, плетейки език Фукси. Той вече заспиваше.

— Ясно. А автомобила откъде взе?

— И какво? — равнодушно отвърна Фукси. Той беше толкова изморен, че даже не разбираше, за какво говори.

— Ето, видя ли, знаех си, че ще те замъчи съвестта, — каза Чапъкс, минавайки край него по път за дома си.

— М-да! — сънено се съгласи Фукси и веднага заспа в поза звездичка, като похъркваше и сумтеше.

Когато на сутринта отпочиналият Чапъкс излезе от къщи, на централната полянка в пълен ход кипеше подготовка за събрание на хамстерчоците.

— Мамо, мамо, а какво ще има на събранието? — питаше с интерес едно мъниче, вървейки до майка си към полянката.

— Фукси е откраднал едно автомобилче и ще го порицават! — поклати майка му глава.

— Охо, чак толкова строго ли? — почеса козинката на тила си Чапъкс и се запъти към полянката.

Измина вече час, откакто на централната полянка на селцето на хамстерчоците, която служеше като място за събрание, старейшините и всички жители, които не бяха заети с работа, обсъждаха лошото поведение на Фукси. По средата на полянката стоеше злополучната играчка, и подсъдимият Фукси седеше в каросерията с унил вид и тъга в погледа.

— Фукси, как не те е срам! — сурово произнесе хамстерчок в черна мантия, дълга бяла перука и дървено чукче в лапичката, изпълняващ длъжността председател на събранието. Той почука с чукчето по едно пънче.

— Като защитник на Фукси е призован да се яви хамстерчокът Джъмбо! Той го познава цял живот и твърди, че Фукси може да се поправи и да бъде оправдан. Да, — продължи председателят, — трябва да отбележим, че това не е първата му необмислена и вредна постъпка!

— Да! — извика някой от тълпата, — време е да го превъзпитаем!

— На трудова терапия! — добави друг глас.

— Да го овъргяляме в дървесна смола и борови иглички, — предложи хамстерчок с черни мустачки. — А след това да го измием и да го изпратим за две седмици в северната гора да събира съчки!

— Успокойте се! Ред, моля! — почука с чукчето по пънчето председателят. — И така, ще продължа. Като обвинител днес ще се яви достопочтеният върховен старейшина и многоуважаем крал на хамстерчоците Шляпс!

Чуха се вiali аплодисменти.

Крал Шляпс беше главният сред старейшините на племето. Смяташе се, че решенията се вземат колективно, тоест последната дума винаги я получаваха най- гръмогласните, кресливите и шумните, но Славното Племя на Хамстерчоците, както се наричаха самите те, все пак беше горско кралство и формално глава над всичко беше крал Шляпс. Той беше толкова стар, че управлението му се свеждаше до хранене на гълъбите, тържествено махане с лапичка на парадите и произнасяне на тостове на всеобщите празници на хамстерчоците, на които след няколко чаши медовина заспиваше, подпирайки глава на рамото на някой хамстерчок или уютно притиснат към топлия му пухкав хълбок. Старият крал беше безвреден и по- своему справедлив, така че народът му го обичаше и хранеше, като някаква древна и мила традиция.

Днес старчокът Шляпс изведнъж усети прилив на сили, явно сутрешните упражнения, които практикуваше вече от седмица, а също и отказът от сутрешното кафе си казваха думата. Чувствайки се енергичен като юноша и с младежки плам, на Шляпс му се прииска да поговори и да поразсъждава, затова, узнавайки за възмутителното поведение на Фукси, той се призова за обвинител и обеща да покаже на всички днес справедливост и да ги научи на местните закони. Сега кралят седеше в кръга на хамстерчоците и от време на време възбудено се местеше от място на място, подпирайки се на тояжката си.

— Думата се предоставя на обвинението! — провъзгласи председателят, удряйки с чукчето.

— Аз няма да позволя хората да мислят, че хамстерчоците са крадлювци! — тържествено заяви Шляпс, раздрусвайки тоягата си, която беше нарекъл Жезъл.

— Да! Правилно казваш, Шляпс! Правилно! — съгласиха се някои от животинките.

— Ние служим на хората от векове, намираме и връщаме ценности и съкровища, а не ги крадем! — продължи кралят. И без друго унилият Фукси в каросерията на автомобила при тези думи се натъжи още повече.

— В крайна сметка, предложението ми е: да отстраним Фукси от издирването на ценности за един месец, като страстен нарушител на реда!

Сборището хамстерчоци зашумя, обсъждайки предложението на краля.

— Давам думата на защитата! — обяви председателят на събранието и почука с чукчето.

— Фукси, разбира се, е виновен, — миролюбиво започна Джъмбо, очарователен хамстерчок и стар приятел на Фукси. — Заслужава наказание, но не чак толкова сурово! Все пак сам си призна деянието, разкая се дълбоко и обеща повече никога да не прави така! Нали, Фукси? — попита Джъмбо.

Виновният хамстерчок закима сериозно и продължи да кима през цялото време, докато обществото хамстерчоци силно, шумно и неотстъпчиво обсъждаше, каква да бъде присъдата му. Някои поддържаха Шляпс, а много бяха на страната на Джъмбо.

— Спри да кимаш, ще ти се откачи главата, накрая спря движенията на Фукси председателят. — И така, каква присъда определи Великото Племя на Хамстерчоците?

— Да го овъргаляме в дървесна смола и... — започна мустакатият хамстерчок.

— Замълчи! — зашъткаха му околните.

От тълпата се отдели охранен, закръглен хамстерчок с тлъста муцунка, изду бузи, вдишвайки въздух и гръмко обяви:

— Великото Племя на хамстерчоците взе решение да отстрани Фукси от издирването на ценности за седмица и два дни!

— И да го овъргаляме в дървесна смола! — отново вмъкна мустакатият хамстерчок.

— Замълчи най-после! — занегодуваха околните.

— И така, за седмица и два дни отстранен, — обобщи председателят. — Решението е окончателно. Събранието приключи! Благодаря на всички, свободни сте, — хамстерчокът в черна мантия удари с чукчето, остави го и уморено раздрусва лапичка, - чукчето беше тежичко.

Жителите се разотиваха, обсъждайки съдебното решение. Засраменият Фукси скочи от каросерията на земята.

Приятелите му съчувствено го потупаха по рамото, но какво да се прави — беше си го заслужил. Нещастният хамстерчок закрета с наведена глава и клепнали уши. Малко по-късно двамата с Чапъкс предадоха намерените скъпоценности на старейшините и, както и цялото племе, можеха да почиват до сутринта. Фукси се отправи към къщичката си, въздишайки мъчително, спомняйки си, че не чак толкова отдавна му бяха издали друга присъда, за лоша постъпка, в резултат на която пострада крал Шляпс, а Фукси получи прякора «Шулберт».

Глава 4. Музиката и Шулберт

Историята с прякора Шулберт се случи ето така. Фукси и неговите приятели Джъмбо и Чапъкс пътешестваха из гората в търсене на изгубени ценности. Времето беше чудесно, денят беше почивен или даже празничен за хората, така че се очертаваше богата плячка от изгубени съкровища. На приятелите не им се наложи да обикалят дълго, съвсем скоро видяха, или по-скоро чуха, голяма група хора. Хамстерчоците тръгнаха по посока на звука и се притаиха в храстите на края на полянката, където шумно и весело се забавляваха цирковите артисти от един странстващ цирк. Те се шегуваха, смееха се и печеха нещо на огъня. От невидан апарат, поставен върху багажника на една кола, се лееха красиви и мелодични звуци, и голяма част от хората се движеха в такт с музиката.

Приятелите се настаняха удобно, слушаха музиката и с интерес наблюдаваха хората. А и имаше какво да се види! Фокусникът забавляваше колегите си с голям магнит и разпалваше огън с дебело увеличително стъкло, концентрирайки слънчевите лъчи върху някаква повърхност. Клоунът

експериментираше с химически реактиви, с помощта на които произвеждаше силен тропот, леки взривове и пускаше разноцветни димки. Конферансието изразително рецитираше стихове, а акробатът пръскаше с пожарогасител, украсявайки с пяна наоколо.

Компанията се весели дълго, и чак вечерта артистите тръгнаха да се разотиват. Толкова бяха изморени всички, че прибираха нещата си набързо и побързаха да тръгнат. Накрая няколко препълнени с хора коли напуснаха полянката, задимявайки наоколо с изрядно количество изгорели газове и се устремиха към града.

Когато димът и прахта от автомобилите се разсея и шумът от моторите затихна в далечината, приятелите- хамстерчоци видяха, че почиващите са забравили на поляната грамофона с плочите и кутията с магнитите, реактивните вещества, книгите и пожарогасителя. Те се посъветваха кратко и взеха решение да отнесат грамофона и останалите вещи в селото, въпреки, че бяха доста тежички. След дълги и мъчителни приготовления, които включваха разгривка, изработване на носилка, дълго товарене на вещите, и след не по-малко мъчителния път, тежкият товар беше доставен в селцето (след този случай, всъщност, Фукси се замисли за камионче с каросерия, а как завърши всичко това за него, ние вече знаем). Ценностите бяха поставени тържествено в средата на полянката. Цялото племе се притече да погледа чудо- техниката! Последен се добра до съкровищата старият Шляпс.

На главата си Шляпс имаше поставена древна корона, изрязана от консервена кутия и плътно надяната на тила му. Някога го бяха короновали и оттогава така и не можа да свали короната- тя здраво стоеше на главата му, като венчален пръстен на надебелял пръст. Шляпс отначало не искаше да я сваля, а след това просто забрави, че е на главата му.

Понеже кралят винаги носеше короната, много от хамстерчоците започнаха да забравят как изглеждаше той без нея. Злите езици твърдяха, че така и ще го погребат с короната, а за новия крал ще изрежат нова. А особено ехидните езици твърдяха, че Шляпс не маха короната даже когато си ляга да спи или когато се къпе във ваната. един хамстерчок дори твърдеше, че видял как Шляпс веднъж махнал короната си, погледнал се в огледалото и... не се познал!

— Кхъ-кхъ-кхъ-хъ, — прокашля се Шляпс и посочи с чепатата си тояга към музикалното устройство: - що за чудо е този апарат? Това е, ъ-ъ-ъ-трактор? Или, хъмм, - лампичка?

Крал Шляпс, въпреки че беше стар, обичаше да блесне с познанията си в науката и техниката и всячески гледаше да изпъкне с тях, но не винаги бяха навреме и често не попадаше в целта.

Фукси, Джъмбо и Чапъкс се засуетиха около грамофона.

— Сега ще ви покажем забележителен номер! Невиждано шоу! — с глас на опитен конферансие обяви Фукси. Зад гърба му небето се обагри и някъде тревожно изкрйка изплашена птица. Сърцето на Шляпс замря от лошо предчувствие, но любопитството се оказа по- силно от инстинкта за самосъхранение и старият крал реши да остане. Цялото племе, поглеждайки

недоверчиво към апаратурата и усмихвайки се плахо в предвкусане на чудото, започна внимателно да аплодира.

— Пускам! — извика Фукси и натисна копчето.

Грамофонът завъртя плочата, от високоговорителя отначало се чу съскане, а след това прашене. Членовете на племето, с изпружени шии и затаен дъх, разглеждаха апаратът- чудо. Най- малките хамстерчочета се изкатериха по дръвчетата, растящи наоколо, и увиснаха по клоните, като екзотични плодове.

— Нищо не се чува и нищо не се вижда! — пооглушелият Шляпс се приближи към устройството и приближи лапичка към ухото си, ослушвайки се.

Вероятно се беше приближил твърде много до магнита, който лежеше до грамофона и мощното магнитно поле изведнъж притегли короната, а с нея и главата на Шляпс, едновременно със зазвучалата от високоговорителите игрива музика.

Беше много странна гледка: в един момент се виждаше Шляпс, а в следващия го нямаше, и по- точно главата му, която магнитът неудържимо притегляше някъде надолу и встрани. Безсилен да се справи с могъщата сила, под недоумяващите погледи на поданиците си, Шляпс отчаяно се съпротивяваше, опитвайки се да се изправи. Бясно въртейки очи и пъшкайки от напрежение, старият крал се мъчеше да избяга от полето на действие на магнита. Но мощната сила не го пускаше, и племето като омагьосано гледаше, как Шляпс драпа с лапички, опитвайки да се освободи. Музиката продължаваше да звучи силно и отстрани изглеждаше, сякаш Шляпс танцува, като размахваше тояжката и движеше тялото си, разперваше опашчица, и едновременно загребваше пръстта с лапички в такт с музиката.

— Явно старецът е решил да изтанцува една джига!- изкоментира някой и одобрително заръкопляска.

— Върти се, старче! Кралете са вечно млади! — завикаха младите хамстерчоци, горди от подвижността на своя старейшина. В един момент мускулите на Шляпс не издържах и магнитът притегли със сила стария крал.

До умовете на няколко зверчета достигна мисълта, че с краля се случва нещо лошо и най- смелите се устремиха към него. Под звуците на весела балада за любовта, завързаха старейшината с въже и с много труд го отлепиха от магнита.

Джъмбо и Чапъкс скочиха върху грамофона, за да го спрат, но въртящата се плоча ги подхвана и завъртя и двамата. За да не се забият в рамото с игличката на апарата, те започнаха да го прескачат, както състезателните коне прескачат бариерата. Накрая Чапъкс успя да изключи устройството и плочата замря на място, издавайки последни акорди.

Шляпс се надигна със стон и с изплезен от изтощение език, посочи към Фукси с пръст.

— Ти... хъ-ъ-ъ-ъ... Как те... хъ-ъ-ъ-ъ... Шулберт! — не можеше да си поеме дъх Шляпс и в раздражението си нарече Фукси с дума, подобна на фамилията на известния композитор. — Повече никакви шоута, Шулберт! —

успя да доизрече Шляпс, заплаши с тояжката и уморен, закрета към къщицката си.

Племето го съпроводи със съчувствен поглед. От този ден нататък в паметта на хамстерчоците завинаги се запази и се предава на поколенията дивашкият танц, изпълнен от старейшината, а на Фукси му се лепна чудноватият прякор «Шулберт».

Глава 5. Спасяването на Хами

Започна седмицата, в която Фукси беше отстранен от търсенето на съкровища. Наказаният хамстерчок тъжеше и му липсваше работата. За да не му е толкова тъжно, Чапъкс и Джъмбо честичко го навестяваха. Някакси (още първия ден от отстраняването му), по време на такава среща, разговорът на приятелите се завъртя около Хами, домашното хамстерче на София.

— Той беше доста дружелюбен, — разкри Чапъкс, — но и малко странен. Освен това ме покани на гости и каза, че тъгува по истинския си дом. Интересно, какво ли имаше предвид?

— Разбира се, гората! — безапелационно заяви Фукси, — нали е зверче?

— Зверче е, — утвърдително кимнаха Чапъкс и Джъмбо.

— А къде живеят зверовете? — продължи хода на разсъжденията Фукси.

— Къде? — попитаха приятелите му.

— В гората!

— Точно така е, Фукси! — съгласиха се останалите. — Ти блестиш с ум и ерудиция, както винаги!

— И казваш, че го държат в клетка? — се обърна към Чапъкс доволният от похвалата Фукси.

— Да. И го карат да бяга в кръг в едно колело. Що за издевателство!

— Значи, той е заложник и освен това се гаврят с него! Трябва да го спасим от пленничество! Той заслужава да бъде свободен! — въодушеви се Фукси.

— Свобода! — подкрепиха го с възгласи приятелите му и се приготвиха да тръгнат на освободителен поход. Събраха необходимото снаряжение и се върнаха на полянката, където се срещнаха предния ден с Хами. Постояха известно време до реката, на мястото, където беше поставена клетката. Чапъкс задуши с чувствителния си нос и улови леката, но все още носеща се във въздуха миризма на хамстерчето, и следвайки я, тръгнаха в лек тръс по посока към града. На няколко пъти следата се губеше, но Чапъкс винаги я надушваше и в момента, когато на небето заблестяха първите звезди, приятелите достигнаха града. Във въздуха се появило множество нови и непознати миризми, но следата на Хами стана още по-ясна.

— След мен! — уверено поведе приятелите си Чапъкс. Те си обуха черни шорти и начертаха линии на муцунките си с вакса, за да се сливат с тъмнината. Безшумни и ловки, те се движеха в мрака, криейки се в отходните канали и избирайки безлюдни улички. Накрая хамстерчоците се добраха до симпатична двуетажна къща.

— Тук е! — посочи с лапичка Чапъкс към отворения прозорец на втория етаж.

— Свобода! — искаше да извика Джъмбо, но Фукси навреме му запуши устата с лапичка.

— Какво правиш? В засада сме, извършваме тайна освободителна мисия!

— Извинете ме, — сконфузено отвърна Джъмбо.

Триото под прикритие се приближи към сградата.

Хамстерчоците развъртяха въжетата, на края на които имаше завързани куки и ги закачиха за прозоречния перваз на втория етаж. Ловко и бързо се изкатериха по въжетата и влязоха през прозореца. Като се озоваха вътре, на светлината на луната приятелите видяха голяма клетка, където освен всички други неща, имаше легълце, на което сладичко спеше хамстерчето. В другия край на стаята имаше друга клетка, в която се помещаваше папагалката, а до стената- голям аквариум с рибки. Папагалката озадачено се втренчи в гостите. Джъмбо приближи пръст до устните си.

— Тихо, птицо! Не се тревожи, и теб ще спасим!

Фукси и Чапъкс се спуснаха от перваза в стаята, отвориха клетката и лекичко прехвърлиха хамстера на одеялото, което бяха донесли със себе си. Докато го вдигаха с въжетата към отворения прозорец, някой светна лампата в коридора и се чуха стъпки.

Приятелите се разбързаха. Джъмбо бързичко издърпа въжето към перваза, прие товара и доста неделикатно тръсна вързоп с хамстера до себе си.

— Сиренце, — изломоти насън Хами, и, като се прозина сладко, се обърна на другата страна.

Фукси и Чапъкс вече се бяха покатерили на перваза, когато стъпките се чува още по- силно.

— Ще се върнем за теб, птицо! И за вас, пленени риби! — обнадежди «затворниците» Джъмбо и, стискайки лапичка в юмрук, възкликна: «Свобода!».

С тези думи хамстерчоците метнаха овързания с въжета вързоп с Хами през прозореца долу и скочиха след него.

— Свобода, — кимайки в недоумение, отвърна папагалката Розичка. Рибите в аквариума не знаеха какво да кажат и омърлушено мълчаха.

Вързопът с хамстера спря полета си буквално на косъм от земята и увисна на въжетата, люлеейки се. Хамстерчоците ловко се спуснаха след него, намотаха въжетата и повлякоха одеялото след себе си. Те не искаха да будят Хами преждевременно и планираха да го разбудят в гората, поднасяйки по този начин най- приятната изненада на зверчето — заспал в пленничество, а се събудил в истинския си дом.

Луната осветяваше пътя им и стигнаха до гората. Разбуждайки хамстера, приятелите се приготвиха да му съобщят за дългоочакваната свобода.

— Събуди се, приятелю! — Фукси потупа хамстера по рамото.

— Ти си на свобода! — обяви Чапъкс, горд от себе си и постъпката си.
— Свобода! — от душа завика Джъмбо и подскокна от радост.
— А? — сънено попита хамстерчето, търкайки сънено очички с лапичка,
— какво?

Хами се потегна, прозя се, видя хамстерчоците, огледа се наоколо и ококори от изумление очи.

— Къде съм?! Кой сте вие?! Къде ми е клетката?! — завика хамстерчето.

— Не се тревожи, ние те избавихме от бедата! — зауспокоява го Фукси.

— Сега си в безопасност! — вмъкна Чапъкс.

— Бягай, приятелю! Свободен си като вятъра в полето! — тържествено провъзгласи Джъмбо и посочи с лапичка към непрогледната тъмнина на гората. В далечината се чу протяжният вой на вълк.

— Да бягам?! — попита отново Хами. — Къде да бягам, защо да бягам?!

«Сега ще ме подгонят в гората и ще ме изядат, — мина му през ума. — Прощавай, Розичка! Но няма да се дам без бой, с голи лапи няма да ме хванат!» — героично си помисли хамстерът.

— Бягай в гората, в твоя истински дом! — повтори благожелателно Чапъкс. — Ти сам казваше, че тъгуваш за дома си. Помниш ли, на полянката до реката? Аз съм хамстерчокът Чапъкс, сега спомни ли си?

— О-о-о, — застена Хами, обгръщайки муцунката си с лапички, — истинският ми дом е там, в къщата! По него тъгувах тогава!

— Ние пък мислехме, че си пленник! — учуди се Фукси. — Решихме, че в гората ще си в безопасност.

— В безопасност?! През нощта всред гората?! Ей- сега ще ме изядат хищните зверове!!! От мен няма да останат даже тирантите на панталонките ми!!! — отчаяно запищя хамстерчето.

Хами изпадна в състоянието, което хората често наричат истерия или паническа атака. Хамстерчоците го успокояваха по всякакъв начин, и , повярвайте, доста сили хвърлиха в това начинание.

В края на краищата успяха да го успокоят и той им разказа историята на своя живот.

Хами още от малък бил опитомен от хората и откакто се помнел, живеел в клетка. Момичето Софи , която се грижела за него, била добра и често го глезела с разни вкусотии. В стаята с Хами живеела също и папагалката Розичка, която той много обичал, а също и мълчаливите риби в аквариума. Хами бил много доволен от живота си и изобщо не искал да го замени със съдбата на див и суров горски звяр.

— Приятели, дълбоко ценя вашата загриженост за мен, но, умолявам ви — върнете ме обратно вкъщи! Моите господари спят сега и ако до сутринта се върна в клетката, никой няма и да забележи отсъствието ми! — помоли Хами новопридобитите си приятели.

Въздъхвайки тежко, приятелите се повлякоха с Хами обратно към градчето и към полунощ бяха отново на мястото.

Отново извънтяха при удара с перваза металните куки, отново Фукси и Чапъкс се изкачиха до втория етаж, а долу Джъмбо овърза въжето около

тлъстото коремче на Хами и започнаха да го издигат. Сам хамстерът, вследствие на комфортния живот без физическо натоварване нямаше да може да се изкатери по въжетата. Издърпаха го горе и го заведоха до клетката.

Папагалката Розичка ги посрещна, гледайки съвсем спокойно тази нощ вече нищо не можеше да я учуди.

— Извинявай, Хами! Извинявай, птицо! — разстроен от неуспешното спасяване, тъжно каза Чапъкс.

— Да, Хами, прибързахме с изводите, мислехме, че ти е зле тук! — тъжно се съгласи Фукс.

— Мислехме че си затворник, искахме да ти подарим свободата! — добави Джъмбо.

— Приятели! Само погледнете как живея аз! Може ли да не се радваш на всичко това? — възкликна Хами и светна миниатюрната лампичка в клетката.

Фукси, Джъмбо и Чапъкс занемяха при вида на разкошното жилище на Хами, за комфорта на което можеха само да мечтаят.

В клетката, върху постланият на пода килим имаше мъничко диванче, фотьойл, гардероб, огледало, умивалник, пътечка за бягане и даже цветя в мънички саксийки. По стените висяха картинки с пейзажи и цялата клетка наподобяваше уютен малък дом. Тримата приятели ахнаха възхитено: разбира се, че Хами нямаше да поиска да смени такъв живот за живот в дивата гора.

— В живота ми има всичко! — каза Хами. И, след кратка пауза, въздъхна: — Освен първата ми любов — Буска.

Той въздъхна още веднъж и им показа снимката на симпатична хамстерка с поличка и саморъчно измайсторени крила на гърба.

— Веднъж Буска видя един самолет с надпис «Airbus» и реши, че тя също е ЕърБуска, измайстори си крила и оттогава не сме я виждали ... — тъжно завърши Хами и посочи един голям плакат на стената, на който беше изобразен красив белоснежен самолет с ярък червен надпис Airbus.

Те поседяха малко на диванчето да поотдъхнат, но беше време да се връщат в гората. Хамстерчоците се сбогуваха и тъкмо се приготвиха за скока през прозореца, когато Хами ги спря.

— Признателен съм ви за безпокойството към моята персона и не искам да си тръгвате тъжни. Мои горски събратя, решил съм да ви устроя прощално цирково представление! — заяви той.

— Шоу? — заинтригувано се поинтересува Фукси.

— Аха, шоу! — радостно закима, тресейки бузи, хамстерчето.

— Последното шоу, което гледахме, завърши... доста зле! — със съмнение каза Джъмбо.

— О, не се безпокойте, всичко ще бъде наред! — увери ги Хами.

Той извади от гардероба островърха шапка и плащ на звездички, преоблече се в костюма и включи мъничко грамофонче. Засвири музика.

— Ап! — силно извика Хами, точно като истински звероукротител в цирка.

Като го чу Розичка провря краче през клетката си, отвори вратичката, излетя навън и кацна на пръчката до хамстера.

— Ап! — повтори командата Хами. И папагалката прелетя на другата пръчка.

— Ап! — и Розичка направи салто.

Хами отново викна «Ап!» — и рибките изскочиха от аквариума, преобърнаха се във въздуха и отново се потопиха във водата.

Беше толкова забавно, че Фукси, Джъмбо и Чапъкс започнаха да се смеят весело и силно да аплодират, като съвсем забравиха за неуспешния опит да спасят хамстера.

Особено много се смяха на фокуса, при който Хами пхаше едно топче в джоба си, удряше се лекичко по тила и вадеше топчето от устата си. Още дълго им показваше най- различни номера, забавлявайки ги и когато дойде време да се прощават, горските жители не искаха да си тръгват- толкова им хареса. Но нямаше как, трябваше да се връщат у дома. Хами прегърна новите си приятели и им пожела всичко най- хубаво. Фукси, Джъмбо и Чапъкс още веднъж поканиха хамстерчето на гости и начертаха карта на пътя към тяхното селце. Сбогувайки се и озовавайки се отново в края на гората, те стигнаха до мнението, че неуспешният опит за спасяване си струваше цирковото представление. Дълго след този случай хамстерчоците веселиха приятелите си от племето с цирковите трикове, които бяха видели на гостуването при Хами. Веднъж по време на един номер Чапъкс глътна топчето и всички ужасно се упашиха. След тази случка си взеха поука и вече се стараят да слагат в устата си предмети колкото се може по- рядко.

Глава 6. Съкровищата на хамстерчоците

Беше труден и дълъг, но успешен за търсачите ден. Чапъкс, Фукси и Джъмбо бродеха из гората от изгрева, събирайки отвсякъде изгубени ценности, чак докато в далечината небето се оцвети с оранжеви линии, а огромният кръг на слънцето се запуска плавно зад високите дървета на запад.

Торбичките на гърбовете им бяха пълни до горе с намерени вещи.

— Прибираме ли се? — попита Джъмбо като избърса с потна лапичка не по- малко влажната козинка на главата си.

— И още как, — отвърна Чапъкс, — да си изсушим панталонките.

Тримата приятели обърнаха по посока към селото на хамстерчоците и газейки към правилната пътечка, оставяха отпечатыци от лапички в гъстата трева. За четвърт час се добраха до там. Подминаха стражите на входа и минавайки по централната улица, стигнаха до дома на Шляпс. Вождът седеше на верандата, завит в одеяло, с термометър под мишницата и пиеше нещо от чаша, което вдигаше пара. Старейшината не изглеждаше добре.

— На кого да предадем ценностите, вожде? — попита Чапъкс, качи се на верандата и смъкна торбата от рамото си.

— Ох, хайде днес сами, деца, отнесете всички съкровища в хранилището «ломбард», нещо не се чувствам добре, — с дрезгав глас отвърна Шляпс. — Касиерите- старейшини ще ви чакат, на работа са от сутринта.

Хранилището с ценности хамстерчоците бяха нарекли със странната дума «ломбард». Те знаеха, че хората в градовете често носят ценностите си в заложената къща и мислеха, че това е най- надеждното хранилище. Подражавайки на хората, горските зверчета бяха нарекли така една голяма пещера под земята. Местните знаеха касиерите в хранилището с прякорите Кинти-Минти и Съкровище-Мърковище, понеже те самите обичаха да повтарят тези думи на място и не на място. Те бяха също толкова стари и мъдри, като Шляпс, и се отнасяха към работата си с голяма отговорност, в което съвсем скоро ще се убедим.

Хамстерчоците напуснаха верандата на Шляпс, пожелавайки му скорошно оздравяване и се отправиха към пещерата, където се съхраняваше хазната. Входът на пещерата се намираше на един висок хълм, който защитава селото от северните ветрове. Приятелите поздравиха стражите на входа и се отправиха по дългия лъкатушещ коридор, водещ под земята. Той отвеждаше до една висока обширна зала.

В залата, до стената, имаше една затрупана с дебели книги маса, а зад нея седяха два престарели хамстерчока. Единият беше нисичък и закръглен, а другият- висок и слаб, с красиви бакенбарди. И двамата носеха очила.

— Приветстваме старейшините! — поздравиха хамстерчоците.

— Здравейте, млади търсачи, донесохте ли кинти-минти, пръстени-мръстени, обеци-мобеци? — приветливо поздрави високият Кинти-Минти.

— Здравейте, — без да вдига поглед от счетоводните книги, кимна бузестият Съкровище-Мърковище. — Какво сте ни донесли?

— Много неща, — отговори доволен Фукси и приятелите изсипаха на пода донесените ценности.

— Така-а, ще огледаме, отчетем, оценим и подредим по рафтовете, — Съкровище-Мърковище взе от масата лупа и придиърчиво започна да разглежда плячката.

— Картонена кутия, една! Сребърна верижка, скъсана, една! Вестник «Железопътен вестник», омачкан, един! Метална брошка, един брой! Шоколад в опаковка, нахапан два пъти от различни страни, едно блокче! — Съкровище-Мърковище изброяваше намерените ценности.

— Как така нахапан?! — завикаха Джъмбо и Чапъкс.

— Ей-така! Нахапан, освен това по отпечатъците се вижда, че единият зъб е бил повреден! — невъзмутимо отвърна Съкровище-Мърковище.

Джъмбо и Чапъкс погледнаха към Фукси, понеже той имаше повреден зъб, и по- точно беше му счупено парченце от зъба.

— Ами то, просто шоколадът с ядки и стафиди е толкова вкусен... — замънка Фукси.

Джъмбо и Чапъкс се засилиха към Фукси с намерение да му цапнат един зад врата, но Фукси видя една тайна вратичка и заотстъпва към нея, за да

избегне разправията. Вратата беше стара, изоставена и изглеждаше тайнствено.

Старейшините забелязаха действията на Фукси твърде късно.

— Останете на място, където сте!.. — завика Съкровище-Мърковище.

А Кинти-Минти изпусна лупата и само гледаше, онемял от ужас.

— А, какво казахте? — Фукси се обърна към звука, но в този момент Джъмбо и Чапъкс, които го следваха, се спънаха, паднаха върху него и тримцата паднаха в прохода. Вратата хлопна зад тях и настъпи тъмнина.

— Там е изоставеният лабиринт! — продължи да вика Кинти-Минти, но вече нямаше смисъл: вратата отрязва пътя на приятелите към външния свят.

В мрака хамстерчоците пристъпиха няколко крачки напред, после назад, но колкото и да опипваха стените на подземието, не я откриха.

— Какво ще правим? — тихо попита Чапъкс. Беше се уплашил истински.

— Ей-там свети нещо, да отидем да видим какво е. Тогава ще разберем, — отвърна Фукси.

Тръгнаха напред по лабиринта в тъмнината, натъквайки се на паяжини, нависнали отвсякъде. С вопли и стонове плюеха и чистеха паяжините от себе си.

— Само си представете, — замислено каза Джъмбо, че тук живеят огромни паяци, змии и прилепи. Отровни...

— Няма отровни прилепи, — възрази Фукси.

— Като ти скочи на главата, ще разберем, — зловещо отвърна Джъмбо.

— А-а-а-а-а! — в един глас завикаха приятелите и хукнаха да бягат из лабиринта.

Носеха се като ураган, гмурвайки се в безкрайните завои и все повече се отдалечаваха от вратата. Накрая стигнаха до задънено място и спряха да си поемат дъх.

— Там имаше чудовище, истината ви казвам! — изпищя Джъмбо, задъхан.

— Да, и аз го видях! — съгласи се Чапъкс.

— А бе, нищо няма там!

— Е, добре, — вдигна рамене Чапъкс. — Давайте да се махаме оттук. Всъщност къде сме?

— Мисля, че сме в старата верига лабиринти, която минава под нашето село, — отвърна Джъмбо. — Трябва да има няколко изхода оттук. Скоро ще намерим някакъв...

— Жаден съм, — оплака се Чапъкс. — Лимонада.

— А аз съм гладен! — добави Джъмбо.

Приятелите се втурнаха да бягат отново, чак не си усещаха краката. Завоите и коридорите следваха един след друг. И когато вече на Фукси му се струваше, че бяга цял ден, внезапно се блъсна в гърба на Джъмбо, а върху него налетя Чапъкс. Тримата паднаха на земята.

— Защо спря? — попита Фукси лежащия под него Джъмбо.

Но след това вдигна глава и видя, че през един проце́п в тавана се процеждаше слънчев лъч.

— Вдигнете ме и ще разширя прохода, — предложи Джъмбо. Хамстерчоците се изправиха, Джъмбо се качи на раменете на Чапъкс и започна с лапи да рови в пукнатината. Надолу полетяха буци пръст и един затворено сандъче се стовари с грохот на земята, отваряйки им пътя към светлината.

— О, съкровище, — малко се учуди Чапъкс.

— Откъде ли се е взело тук? — замисли се Фукси. — Нашите предци са изгревали целия район още преди две столетия.

— Няма значение, ще го вземем, — каза Джъмбо. — Чапъкс, подхвърли ме.

Чапъкс го подхвърли нагоре и Джъмбо влетя в новообразувания тунел. Впи здравите си нокти в някаква издатина, набра се и се изкачи в прохода пред него. И се озова право в кухнята на Шляпс. На пода до камината, откъдето току-що излезе изцапаният Джъмбо, седеше внучето на вожда и си играеше с шишарки.

— Къде е дядо ти, малкия? — попита Джъмбо.

— Всички заминаха. Да търсят някакви изгубени в лабиринта хамстерчоци. Никой не остана в селото.

— И други ли са се изгубили в лабиринта? — учуди се Джъмбо. — Горките. Малкият, дай, моля те, едно въже.

Внукът на Шляпс донесе въже и Джъмбо го спусна в прохода. Предвидливите хамстерчоци изкачиха първо сандъка, а след това се изкачиха самите те.

Тъкмо кихаха и се отърсваха наред кухнята, когато входната врата се отвори и след миг в стаята влезе Шляпс. Носът му беше зачервен, а на главата му едва се крепеше един компрес.

— О! — удиви се вождът. — А ние ви търсим из цялото подземие!

— А, ние вече се спасихме сами, — сконфузено отвърнаха хамстерчоците.

— Дядо, а ние намерихме съкровище! — похвали се внукът.

— О, сандъкът с първите ми съкровища — преди двадесет и пет години го изгубих някъде, а виж къде го намерихте вие.

Шляпс грижливо погали сандъка, отвори капака, седнаха с внука му на пода и заразглеждаха старите съкровища. А Фукси, Чапъкс и Джъмбо избърсаха потта от челата си, пийнаха вода и се отправиха да търсят останалите жители на селището, да им разкажат, че са се намерили и че вече не е нужно да ги търсят.

— Ей, деца! — повика ги Шляпс. — Кога ще се научите да слушате възрастните? Не ви ли стига историята с непослушанието от миналата седмица?

Хамстерчоците въздъхнаха дружно и унило се повлякоха към изхода — много добре помнеха как завърши историята, когато не послушаха възрастните.

Глава 7. Как Фукси, Чапъкс и Джъмбо не послушаха възрастните

Веднъж Фукси, Чапъкс и Джъмбо се срещнаха на главния площад на селото. Чапъкс с увлечение гризеше ябълка, Джъмбо замислено предъвкваше тревичка, а Фукси просто седеше с лапички в джобовете на панталонките си и мислеше откъде да се сдобие с една близалка.

Внезапно на Фукси му дойде в главата една много интересна мисъл.

— Приятели! Не мога да разбера, защо сме длъжни да носим всички съкровища в нашата съкровищница «ломбард», защо не ги отнесем право на хората и да им ги дадем, за да видят кой им ги е донесъл?

Чапъкс спря да хрупа за миг, а Джъмбо каза: «Щом така повеляват старейшините, значи така и трябва да правим!».

— Но тогава бихме получили от хората много вкусотии, а също така биха ни хвалили! — не мирясваше Фукси.

— Хайде да отидем при крал Шляпс, той ще ни разясни всичко! — накрая доизгриза ябълката Чапъкс.

— А, да бе, той като започне да поучава — ще ни изнася лекция до довечера! — захленчи Фукси.

— Наистина, да отидем при краля! Той ще ни го каже по-ясно! — подкрепи приятеля си Джъмбо.

Тръгнаха към дома на Шляпс, без да обръщат внимание на хленченето и мрънкането на Фукси.

Пред дома на краля хамстерчоците спряха и оправиха външния си вид, защото знаеха, че той не обича немарливост и можеше ей-така да цапне някого с жезъла за небрежност в облеклото или прическата.

Чапъкс почука с чукчето и след минута отвътре се чу шляпане на пантофи и покашляне. Вратата се отвори и на прага се показа крал Шляпс. Беше облечен в стара изтъркана мантия, къси панталонки, на главата му се мъдреше старата ламаринена корона, а в лапичките Шляпс държеше своя жезъл-кривата дълга тояга.

— Какво ми носите, деца? — кралят ласкаво се усмихна на тримата приятели. — Може би вашите майчици са ми изпратили парченце сладко сирене или делвичка с ягодово сладко?

— Не, Ваше Величество! — излезе напред Чапъкс. — Дошли сме за съвет!

— Е, щом искате съвет, ще ви дам! — изведнъж му стана досадно, закашля се и главата му се разтресе, от което короната зазвънтя. — Само говорете по-накратко, а аз по-добре да поседя до камината!

— Кажете, кралю! Можем ли открито да занесем на хората намерените съкровища, за да получим от тях вкусни неща и да им станем приятели? — изговори Джъмбо на един дъх, сякаш се беше готвил.

Крал Шляпс поклати глава, въздъхна и отговори: «Ние носим съкровищата на хората вече много-много години. Не им се показваме и не се хвалим, че сме намерили вещите. Не чакаме похвала, подаръци или

благодарности, защото тогава нашата служба ще е користна. Освен това, ако ни хвалят, това ще донесе само вреда, понеже всеки хамстерчок ще започне да си мисли, че е най-добрият, а това винаги е лошо!». Шляпс изразително погледна хамстерчоците, помахна с лапичка и хлопна вратата.

Фукси, Чапъкс и Джъмбо се спогледаха.

— Но, кралю!.. — опита да възрази Чапъкс, но вратата беше затворена и не отговаряше.

Фукси и се изплези и се обърна към приятелите си:

— Имам идея: хайде да проверим на дело думите на краля, може пък да си струва да се променят старите правила? Ако той не е прав, цялото племе ще ни благодари и ще ни похвалят!

— Ти нали чу, какво да очакваме, а още повече да си просим похвали от възрастните- само във вреда е! — Джъмбо се начумери.

— Да, да, глупости! — Фукси се намръщи. — Напред, след мен, виждам, че просто се страхувате!

Хамстерчоците вдигнаха рамене, спогледаха се и се втурнаха да догонят Фукси.

— Значи така! — Фукси доби заговорнически вид и се обърна към Чапъкс:— Ще кажем на родителите ти, че сме отишли у Джъмбо да играем на гоненица, ясно ли е?

После се обърна към Джъмбо и продължи:

— А на твоите — че сме отишли да играем у Чапъкс! Родителите ни ще мислят, че сме под надзора на възрастните, а ние през това време ще проверим старите правила!

Тримата се разбягаха в различни посоки и скоро се събраха отново на същото място.

Фукси носеше свирка, барабанче с палки, стара брошка, а също една крива пръчка и черна кърпа- бандана. Чапъкс погледна към всички тези неща и го попита:

— А това за какво ти е ?

Фукси снизходително поясни:

— Ще занесем брошката на лесничея и жена му — намерих я недалеч от къщата им! Ти, Чапъкс, ще свириш със свирката, а ти, Джъмбо, ще биеш барабана, така ще е по- весело! А пък аз ще нося тази пръчка с черната кърпа като знаме! Как ще се зарадват хората!

Джъмбо погледна със съмнение към черната кърпа, на която бяха избродирани череп с кости и попита:

— А ти, сигурен ли си, че това знаме е красиво?

Фукси го погледна презрително и отвърна:

— Сигурен съм, разбира се! Много пъти съм виждал по разни картинки, как хората носят такива знамена! Напред, към къщата на лесничея!

След минута Фукси, Чапъкс и Джъмбо вече вървяха през гората по пътеката. Чапъкс пронизително свиреше на свирката, Джъмбо удряше с палките барабанчето, а Фукси носеше черното знаме и старата брошка. Враната, кацнала на елхата с парче сирене в човката, при вида на

хамстерчоците първо изпусна сиренето, а после едва не падна от смайване и самата тя.

Точно в момента, когато приятелите се появиха недалеч от къщичката на лесничея, домакинята излезе на верандата, за да простре прането. Чувайки пронизителното пицчене на свирката и оглушителния грохот на барабана, жената на лесничея от изненада, ахна и изпусна легена с дрехите.

Като се вгледа в странната компания, жената видя черното знаме с черепа и костите и с вик се скри в къщата. След секунда на верандата изскочи огромният брадат лесничей с насочена пушка и зарева като лос. Прицели се, стреля и улучи черното знаме. Дръвцето се пречупи, а плата падна на главата на Фукси. Хамстерчоците се уплашиха и хукнаха да бягат, но Фукси се омота в кърпата, падна в прахоляка, а върху него паднаха Чапъкс и Джъмбо. Лесничеят отново зарева диво и стреля, но уцели старата ела, при което върху тримата се посипаха иглички и шишарки. С вопли и викове приятелите скочиха на крака и, догонвайки се един друг, се втурнаха към къщи.

Недалеч от селото преминаха в ход и чак тук заговориха за случилото се. Запъхтян, Фукси посочи с лапа Чапъкс и избухна:

— Ти си виновен, Чапъкс! Много пискливо свиреше със свирката!!! Затова ни посрещнаха толкова лошо хората!

— Аз ли?! Откъде накъде аз?! — разсърди се Чапъкс. — От самото начало беше лоша идея!

— Така ли? Тогава виновен е Джъмбо! Много силно биеше барабана, а трябваше тихо и нежно! — без да се смути продължи Фукси.

— Какво?! Как не те е срам?! — възмути се Джъмбо.

Така, спорейки и обвинявайки се един друг, почти бяха стигнали в селото, когато отгоре чуха граченето на старата врана:

— Стига сте спорили! Сега ще ви помирят! — и подсмивайки се, посочи към селото. — Възрастните трябва да се слушат! А то такъв шум се вдигна от стрелбата, цялата гора го чу, живот няма от вас, паразити такива, занимание ли нямате, виж ги ти какво измислили, да плашат добрите зверчета и птици, ей- сега ще ви накажат родителите ви...

Враната продължаваше да мърмори и да се възмущава, но те не я слушаха вече. Фукси, Чапъкс и Джъмбо гледаха по посока на селцето, където цялото племе на хамстерчоците в пълно мълчание очакваше непослушните приятели. Срещу тримата излязоха родителите им. Крал Шляпс въздъхна и се усмихна тъжно, поклащайки глава.

Глава 8. Срещата с кумреците

Един хубав летен ден, тъкмо беше приключило поредното наказание на Фукси, когато той, Джъмбо и Чапъкс се отправиха в търсене на съкровища. Приятелите напуснаха селото рано сутринта, едва се беше разсъмнало. Излязоха на пътеката и припяха търсаческата песничка, която често пеят хамстерчоците, когато търсят съкровища. Едва се бяха отделили от пътеката

и навлезли навътре в гората, когато спряха внезапно, понеже почти се сблъскаха с три зверчета, приличащи много на хамстерчоци. Те дърпаха каручка с трева.

Трите зверчета бяха, съдейки по облеклото и плитките, момичета, и се различаваха от хамстерчоците само с по-тъмната си козинка и по-пухкавите опашчици.

Хамстерчоците, въпреки че на външен вид бяха мили създания, то вътрешно все пак бяха горски зверове и поради тази причина при срещата с непознатите близо до селото им, в тях се обади животинският инстинкт за охрана на собствените владения. След като помълча няколко секунди, Фукси реши да поеме инициативата в свои лапички и пристъпи леко напред.

— Кои сте вие? — страховито попита той, поглеждайки към приятелите си и търсейки тяхната подкрепа. Джъмбо и Чапъкс при това също се представиха войнствено — смръщиха вежди и гледаха сериозно.

— Ние сме кумреци! От славното племе на Кумреците, Властелините на Полетата, Реките и Планините! — не изгуби самообладание най-високата от кумреците. — Аз се казвам Квасула, тя е Кукуимба, а тя Мабаса. А вие кои сте?

— Ние сме хамстерчоци! Великите Търсачи на Изгубените Съкровища и Възвръщачи на Ценности, Могъщото Племето на Хамстерчоците! А вие къде отивате и какво карате на каручката? — надникна иззад рамото на Фукси и повиши глас Джъмбо.

— А защо пък да сме длъжни да се отчитаме пред вас? — основателно попита Мабаса.

— Вие нали отивахте нанякъде? Я си вървете по пътя! — със заплашителна нотка в гласа добави Кукуимба.

— Земята тук е наша и трябва да знаем кой и защо обикаля наоколо! — заяви Чапъкс.

— А документ някакъв имате ли, удостоверяващ, че земята е ваша? — ехидно попита Квасула и захихика. Коварният въпрос ги завари неподготвени.

Другите кумреци се засмяха на шегата на Квасула, с което изкараха хамстерчоците от кожата им.

Фукси се приближи до Квасула и се опита да я отмести от пътя си, но тя само се залюля и остана твърдо и решително на пътеката без да му отстъпи място.

— Ау, младежо, по-добре си дръж лапичките прибрани! — предупреди Квасула, изви вежда и се озъби, оголвайки острите си зъбки.

Обстановката на горската пътечка все повече се нажежаваше.

Квасула се чувстваше достатъчно уверена, че разполага със знания по ръкопашен бой, почерпени от една книга, намерена веднъж на полянката. Това беше наръчникът «Самоотбрана без оръжие», и Квасула добре си спомняш картинките с хората, облечени в кимона. Самоуверената Квасула се усмихваше, предвкушвайки схватката, а Мабаса и Кукуимба се прозяха

престорено, прикривайки уста с лапички, видите ли, и по-добри битки сме виждали.

Фукси още по-решително отблъсна Квасула и в отговор получи осезаемо болезнен удар в носа. Очите му се насълзиха и той мълниеносно гризна със зъбки лапата, която го удари. Квасула запищя и с се хвърли срещу него, с оцъклени очи, хапейки и дращейки го. Всичките години на упорити тренировки, отработени хватки и техническа подготовка отидоха на вятъра и горските жители завързаха типична животинска схватка с писъци, скимтене, изскубнати снопчета козина и изподрана кожа.

Фукси, Джъмбо и Чапъкс се върнаха в селото след около може би час—унили, със съдрани дрешки, целите в синини и драскотини.

Племето на хамстерчоците вече беше навикнало на произшествията, с които редовно се сблъскваха нашите злополучни герои, но след като изслушаха краткият им разказ, всички започнаха да им съчувстват и не на шега се разтревожиха. Само това оставаше—никому непознати зверчета, които си приличат с хамстерчоците като две капки вода, шарят около селището им и се държат дръзко и нападателно! Обърнаха се към старейшините за съвет. Мъдрите глави на селото се объркаха, не бяха чували нищо за никакви кумреци, само старчокът Шляпс се прокашля многозначително, притрепери с крачета, спомняйки си танцът, създаден в магнитното поле и подпирайки се на тояжката си, каза:

— Аз знам кои са те.

Цялото племе затаи дъх, заинтригувано, събра се в кръг около старчето и наостри ушички.

— Много отдавна, по времето на дядото на моя дядо, племето на хамстерчоците и кумреците е било едно. По онова време е нямало нито хамстерчоци, нито кумреци...

- А какво е имало тогава?! – в хор попитаха всички, настанявайки се удобно около любимият крал.

- Имало е ушаткопухчовци... - тъжно каза Шляпс. – Милите добрички ушаткопухчовци...

-Ушаткопухчовци?! - по редовете премина въздишка на изумление.

– Ушатковци и пухчовци?! – зашепнаха помежду си хамстерчоците.

-Аха, аха... - кимна с глава Шляпс. – Това славно племе от незапомнени времена е намирало и връщало съкровищата на хората- това било целта, задачата и смисъла на живота им.

-Никой от племето не знаел и не си спомнял защо ушаткопухчовците тряхва да връщат ценностите на хората, но всички разбирали, че така трябва. Трябва и точка! – гласът му трепереше от вълнение. - И тези ушаткопухчовци били съвестта и надеждата на гората: в най-лютия студ или гладна година това задружно племе можело да приюти, стопли и нахрани всеки звяр ...

-И даже някой слон?! – попита някой тихичко с тъничко гласче в настъпилата тишина.

-А бе я тихо там!! Какъв слон?! това да не ти е Африка!! Помисли малко!! – по редовете премина негодувание.

- Продължавайте, Ваше Величество, молим Ви! – помоли Джъмбо.

- И ето че настанал лош ден и за ушаткопухчовците, - въздъхвайки продължи Шляпс. – Годината била много лоша: сушанеста, ураганеста, цунаместа и буренонеста.

Всички бяха като зашеметени от купчината непознати думи, току- що измислени от Шляпс, но никой не посмя да го прекъсне: той можеше просто да стане и да си тръгне и търси със свещ после такъв интересен разказвач.

-Онази година нямало никаква храна в гората: ни тревички, ни гъбки, ни плодчета, - поклащайки се наляво-надясно продължаваше напевно кралят. – Гладували всички: и вълците и глиганите, лосовете и зайчетата...

- И даже слоновете?! - вмъкна реплика някой със същото тъничко гласче.

Шляпс се намръщи, погледна сурово към племето и замълча.

-Махнете най- после този досадник!! Слон му се приискало!! Голям умник се извъди!! – започнаха да се възмущават околните.

-Гладували през онази година и ушаткопухчовците: всичките запаси били изчерпани, в склада нямало ни зрънце, в ломбарда нямало ценности, - невъзмутимо продължаваше кралят. – Ушаткопухчовците били обречени на глад.

След последните му думи всички замряха и затаиха дъх. Даже кълвачът на дървото спря да чука и се ококори уплашено.

-Именно в този момент изведнъж излязъл някой си Скумрей, който заявил, че ушаткопухчовците нямат никакво намерение да опъват уши от глад, и затова напуска племето и повече не е длъжен да носи съкровища на хората! Всички желаещи можели да тръгват с него! – крал Шляпс въздъхна и погледна към далечината над главите на хамстерчоците.

Всички дружно завъртяха глави по посока на погледа му, но след като не видяха нищо, едновременно пак се обърнаха пак към разказвача.

- След Скумрей тръгнали около една трета от племето на ушаткопухчовците, а останалите останали със стария крал Хамстерчос – моят пра-пра-пра-прадядо,– продължи Шляпс. – Оттогава всички, които последвали Скумрей, били наричани скумреци, а след това - кумреци. А тези, които останали в племето с Хамстерчос- хамстерчоци. И ето така зверовете се изпокарали и племето се разпаднало на две части. Частта, наричащи себе си кумреци, отишли някъде много надалеч и оттогава от тях ни вест, ни кост. Оттогава никой и никога в гората не ги е виждал: нито лисиците, нито орлите, нито енотите...

- И даже слоновете?! - някой тихичко прекъсна краля със същото тъничко гласче.

- А бе кой там е толкова начетен?! Махнете този умник!! Как е възможно?! – възмущението на племето стигна предела.

Крал Шляпс погледна към хамстерчоците, търсейки начетеният слонолюбец и обмисляйки как по- ловко да го замери с жезъла си, но не го откри и се успокои.

-И ето че сега те са се появили и, съдейки по синините на Фукси, са настроени също така войнствено, както и в деня на раздялата, - завърши речта си Шляпс.

След последните му думи племето зашумя, обсъждайки новината. Някои от тях, настроени особено агресивно, предлагаха да открият нападетелите и незабавно да ги призоват на реванш. Но Шляпс повиши глас и удари жезъла си в земята, показвайки защо някога много отдавна е бил избран за вожд.

— Предлагам да не се правят прибързани изводи. Младите зверчета често се бият, като се стремят да се утвърдят и да си създадат репутация, а за уменията на Фукси да създава суматоха, обърквания и пожари от нищото, мисля, че е излишно да напомням. При следващата среща, според мен, е по-добре да се държим по-дружелюбно и да се опитаме да оправим отношенията с нашите събратя. Интересно е все пак къде са се губили толкова години и защо са се върнали.

Глава 9. В селцето на хамстерчоците пристигат Хами и Розичка

Няколко седмици след произшествието с кумреците, на хамстерчоците им се случи още една необичайна история.

В онази сутрин, слънцето току-що беше огряло селцето, когато Фукси се събуди и се заоблича. Застели си леглото и изскочи от къщи. Почука на прозорчето на Джъмбо и Чапкс и ги повика на сутрешна гимнастика. Чапкс и Джъмбо бяха братя, някога Фукси също имаше брат и сестра-Прасковчо и Пухи, но преди много години, те не послушаха майка си, отидоха за гъби в гората и изчезнаха там. Възрастните ги търсиха дълго, но така и не ги намериха.

— Ста-а-а-ни! За гимнастика се пригответе! — изкомандва Фукси. В отговор през прозореца го замериха топка чорапи и викове: «Изчезни!» и «Остави ни да поспим!»

Но Фукси беше настойчив и, избягвайки още няколко предмета, които летяха към него, все пак успя да събуди приятелите си и да ги измъкне на улицата. Фукси взе в ръце любимите си гирички и започна да ги вдига и спуска. Джъмбо и Чапкс предпочитаха засега само леки упражнения без допълнително утежняване. Фукси много обичаше гиричките си, а Джъмбо гледаше да ги избягва и имаше опасения. Една зима гиричките бяха покрити с красив скреж и Джъмбо беше решил на всяка цена да опита тази вкусотия, която може би му приличаше на близалка. Вкусът обаче се оказа не толкова хубав, а и езикът му моментално се лепна за желязото и за да го спасят се наложи първо да го дърпат за главата, а после да полеят гиричката и залепналият му към нея език с вряла вода. В резултат на това произшествие горкичкят Джъмбо около седмица не можеше да говори и ходеше с изплезен подут език, а другите хамстерчоци запомниха тази история и понякога даже му се подиграваха, въпреки че, ако се замислим, хич не беше смешно.

Едва бяха започнали гимнастиката, когато откъм входа на селцето се чу някаква суматоха. Джъмбо и Чапъкс прекратиха упражненията и хукнаха натам, а след тях и Фукси, с намерение да ги върне обратно на тренировката. Когато се приближиха достатъчно, приятелите видяха, че тълпата е обкръжила двама стари познайници- Хами и Розичка!

Животинките бяха с изпокъсани дрешки, изглеждаха уморени, а Хами даже беше отслабнал.

— Хами! Розичка! Какво се е случило? Как се озовахте тук? — удивено попита Фукси.

— Вода... — простена в отговор Хами. Веднага му дадоха чашка с нещо за пиене.

— ...и храна... — пийвайки, простена хамстерчето. Една женска му даде ябълка, а някой друг- сухарче. Всичко изчезна в устата му за миг.

— Сиренце... — отново застена Хами.

— Разказвай, какво се е случило! — прекъсна го Чапъкс.

— Ох, направо ужас! — захленчи хамстерът, падна на тревата и започна да разтрива сърчицето си с лапичка. Като разбра, че той още дълго ще разиграва трагедия, папагалката Розичка пийна малко вода и започна да разказва.

— Цяла нощ търсихме селото ви, провирайки се из гъсталаците...

— Какво ви накара да напуснете дома си? — попита старейшината Шляпс.

— Сърцераздиращо е... — простена хамстерът, без да изпада в подробности, и отново поиска сиренце, а Розичка заобяснява:

— Ние най-случайно чухме, че Софи иска от баща си куче, а хамстера и папагала, тоест ние, които са и омръзнали, да отнесе някъде, например да ги продаде или подари. Баща и отначало се опита да и обясни, че тези животинки са живи същества, освен това са и приятели и затова трябва да останат въщи, но тя продължи да настоява и даже се разплака.

— Ужасно... — изкоментира Хами, като дъвчеше донесеното му от някого сиренце.

— Същата нощ се съвещавахме и решихме просто да си тръгнем от къщи, щом сме омръзнали на господарите ни. А рибките си останаха в аквариума- нямаше как да тръгнат с нас- тъжно продължи Розичка. — Ще ни приемете ли във вашето село? — с надежда попита тя.

— Ама разбира се! Можете да живеете при нас колкото искате! — радостно завикаха Фукси, Джъмбо и Чапъкс и ги поведоха към дома на Фукси.

Хами свали каишката си, от вътрешната страна на която със ситен почерк беше написано: «Здравейте, казвам се Хами! Ако четете това писмо, значи съм се загубил. Понеже не говоря по човешки и не помня адреса, където живея, то моля да се свържете с моята господарка Софи на адрес: Град Свободен, Булевард Мир, блок 7, — и да ме върнете. Със сигурност ще Ви възнаградят, а за мен ще има вкусни бисквитки!». Хами погледна каишката, въздъхна и я захвърли в храстите.

— Прощавай, предишен живот. «Мостовите са изгорени и няма път назад...» — драматично издекламира хамстерът.

— Свобода! — ободряващо го потупа по рамото Джъмбо.

От този момент нататък Хами и Розичка се заселиха в дома на Фукси и му станаха като брат и сестра. Така домашните любимци се превърнаха в горски жители.

Глава 10. Фукси и приятелите му орат полето

Няколко дни по-късно, доста рано сутринта, събуден от хъркането на Хами и подсвиркването, което Розичка издаваше по време на сън, Фукси отвори очи и впери поглед в тавана.

— Днес трябва да направим нещо добро, — мина му мисъл през главата. — И доброто да е голямо, — продължи мисълта си той. Денят обещавахе да е ярък.

Хамстерчокът лежеше и мислеше, какво такова голямо добро да направят.

— Сухарче, — изписка насън Хами, и се преобърна на другата страна. На Фукси му хрумна идея. Той се облече, застели си леглото и се отправи на обичайната си сутрешна гимнастика. Реши засега да не кара на работа папагалката и хамстера, защото Хами заяви, че е крайно изтощен, а Розичка и без това летеше много, затова беше стройна и с издръжливи крилца.

За пореден път избягвайки чорапи, пантофи и гърнето, но все пак събуждайки приятелите си, Фукси започна тренировката и разкри на Джъмбо и Чапъкс желанието си да бъде полезен.

— И, естествено, се нуждая от вашата помощ, — добави той.

— А, — повторно кимна немногословният днес Чапъкс.

— И какво има да се прави? — попита Джъмбо.

— На края на гората, до падината, има един малък участък, където селяните орат земята с кон и плуг, — заобяснява Фукси. — Хайде да им помогнем: когато отидат да обядват, да доизорем земята. Хората ще дойдат и ще се зарадват! — възторжено завърши той.

— А предложи ли идеята на Хами? — попита Чапъкс.

— Той казва, че е още много слаб след пътешествието през гората, но може да опитам...

— Аз съм артист, а не орач! — като чу предложението заяви Хами с тъничко гласче из-под одеялото, завивайки се през глава. — Тези лапички са родени за сцена, — заяви той и показа миниатюрният си крайник.

— В гората няма сцена, има само суровото оцеляване на дивите животни. А за да оцелееш, трябва да си готов на трудности, — възрази Джъмбо. — Намъквай шортите и тръгвай с нас. Това приключение ще ти е от полза и ще закали лапичките ти.

— Тежък живот, — отвърна Хами и се протегна сладко. — Е какво пък, трябва да се приспособяваме към окръжаващата ни среда.

Хамстерът obu големите му вече панталонки и се отправи с приятелите.

Около обед тръгнаха към края на гората. Съпровождаше ги леля Стъргалка- майката на Фукси. Наричаха я Стъргалка, защото винаги стържеше Фукси, Прасковчо и Пухи с много твърди тривки и четки и децата винаги крещяха така страшно по време на къпане, че ги чуваше цялото село. Сега, когато Прасковчо и Пухи се изгубиха в гората, от твърдите тривки страдаше само Фукси.

Като стигнаха края на гората, приятелите се притаиха зад едно дръвце и наблюдаваха работата на орачите — те бяха двама. Селяните, уморени от работата, решиха да си починат за обед.

Без да разпрягат коня, орачите му сложиха ведро с вода и стиска сено и отидоха на сянка под един клонест дъб. След обяда селяните решиха да подремнат, и като нахлупиха сламените си шапки на челата, се разположиха удобно за краткият сън.

Хамстерчоците и Хами се прокраднаха бавно към коня, който мирно предъвкваше сеното. Той беше всъщност една стара кобила с кльошави хълбоци, сива на кафяви петънца. Приятелите се качиха върху животното, като повдигнаха след себе си и Хами и се замислиха над механизма на управление на кобилата. А тя, като почувства , че я пъплят някакви животинки, сви уши и спря да дъвче сеното.

— Фукси, какво следва сега? — попита Джъмбо.

— А-а-а-а... за пръв път управлявам такова транспортно орящо средство, — призна си той, като всъщност и понятие си нямаше, какво да прави по-нататък.

— Може би, трябва да подадем на кончето някаква команда? — плахо предложи Чапъкс.

— Точно! Нали все пак по някакъв начин и казват, че трябва да тръгне, да бяга или да стои! — добави Джъмбо.

— На мен ми се струва, че командата трябва да се подаде в ухото, — почесвайки се по тила, предположи Фукси. — Но тъй като този кон има две уши, — оглеждайки кобилката, добави той, — то ще са нужни двама оператори: един оператор за лявото ухо и още един за дясното.

— По този начин, като получи командата в лявото ухо, конят ще обърне наляво, а като получи в дясното- надясно, — улови мисълта Джъмбо, изкачи се от шията на кобилата на главата и и се намести до лявото и ухо.

— На мен ми се струва, че всичко това може да приключи с непоправима трагедия, — извиси глас Хами. — И най- вече за нас.

— Не се страхувай, сега ще видиш как се справят с трудностите горските жители! — успокои го Чапъкс.

Кобилата застана нащрек и тялото и се тресеше като парна машина на старт и липсваше само парата, излизаща от ноздрите и, за да бъде картината пълна.

— Чудесно! Аз ще съм оператор на дясното ухо, ти, Джъмбо, на лявото, а ти, Чапъкс, ще си оператор на движението напред! — викна Фукси и седна до дясното ухо на кобилата.

— А къде е спирачката на тази кобила и как ще я спираме? — викна, обезпокоен, Чапъкс.

Но никой не го слушаше вече, понеже Фукси и Джъмбо преброиха «едно-две-три», едновременно изграчиха «тръгни!!!» в двете уши на животното, което въпреки че беше подготвено за всякакви непредвидимости, това преживяване вече му дойде в повече. От изненада старата кобилка изведнъж рязко се изправи на задните си крака, зацвили и препусна напред. Плугът, закачен за нея, се връза дълбоко в земята и, изоравайки около десет метра, изскочи отново на повърхността като делфин от водата. Кобилата, обезумяла от страх, се втурна надолу по склона, а хамстерчоците останаха без дъх от скоростното оране. Подскачайки върху гърба и като ездаци, те скоро дойдоха на себе си и и закрещяха да спре.

— Кобилке, спри!!! — завика Фукси в дясното и ухо.

— Стой, като ти се казва! Тпру-у-у! Сто-о-о-ой!!! —извика изплашеният Джъмбо в лявото.

— Братлета! Спрете конската сила! — с окръглени от ужас очи запищя Чапъкс. Хами млчеше, вкопчил лапички в конската козина и целият му вид изразяваше скептично отношение към умението на горските жители да се справят с трудностите.

Кобилата препускаше надолу по склона на падината, все повече набирайки скорост. Плугът подскачаше зад нея като безполезно желязо и като живо същество косеше тревата, храстите и младите дръвчета чисто, оставяйки след себе си крива просека. Неочаквано плугът се закачи за едно могъщо дърво, откъсна се и увисна на един клон. При това движение кобилата се дръпна още по-силно и хамстерчоците тупнаха от нея като презрели плодове от дърво. Животното пробяга още няколко десетки метра и спря, като пръхтеше и трепереше с цялото си тяло. Легнали в тревата, хамстерчоците и Хами видяха, как орачите тичат по склона към кобилата и побързаха да се укрият в близките храсти. Селяните стигнаха до кобилата, огледаха я и я поведоха обратно, като говореха помежду си, че най-вероятно я е ужилил стършел и е хукнала да бяга от внезапната болка. Но не успяха да минат и пет крачки, когато забелязаха в неравната дълбока бразда, оставена от плуга, нещо жълто и проблясващо сред буците разорана черна пръст. Орачите се наведоха и с изумление видяха строшено глинено гърне, пълно със златни и сребърни монети. Радостта на селяните беше безгранична! Подскачаха от радост и се прегръщаха, подхвърляха шапките си нагоре и целуваха кобилата по потната муцуна. А тя тръскаше глава и не можеше да разбере защо се радват, а не и се карат за самоволната оран на склона.

Фукси, Джъмбо, Чапъкс и Хами полежаха още няколко минути в укритието, гледайки радостта на орачите, простенваха от болка, опипваха синините и цицините си и се повлякоха към селото. Като при това Фукси се опитваше да убеди приятелите си, че Чапъкс неправилно е «включил скоростта» на кобилката, с което предизвика буря от негодувание у тях и те даже се готвеха да го поступат малко, но бързо се помириха и само след няколко минути весело се присмиваха над себе си, наричайки се «ездаци на

късмета», понеже в края на краищата оранта си беше повече от успешна. Жалко само, тухкаше се Фукси, че селяните така и няма да разберат, благодарение на кого са намерили съкровището.

Глава 11. Хами и Розичка се връщат у дома

Изминаха няколко седмици откакто в селото се заселиха Хами и Розичка и хамстерчоците бяха много доволни и се радваха на новите жители. Хами, притежаващ природно весел нрав да весели околните, постоянно изнасяше представления и знаеше невероятно количество фокуси, а Розичка патрулираше във въздуха над селцето и докладваше на старейшините какво се случва в околностите на селището. Но идилията продължи кратко. Една сутрин някой от хамстерчоците съобщи, че е видял едно момиче да обикаля из гората, да плаче и да вика изгубените си приятели — Хами и Розичка. С нея били нейните татко и мама и те също търсели хамстерчето и папагалчето.

— О-о-о, — простена Хами, седна на тревата и започна да разтрива сърчицето си. — Отвориха се старите ми душевни рани. Розичке, приятелко моя, какво да правим?

Розичка повдигна крилца.

Племето се събра на съвещание. Думата взе Шляпс. Той стоя дълго замислен, подпирайки се на тояжката си, а крачката му без да искат изпълняваха танца на магнитното поле. В последно време Шляпс тренираше много и придоби доста добра физическа форма и даже планираше да проведе танцов фестивал в средата на лятото.

— Тъй като Роза Хами ни станаха роднини и се превърнаха в пълноправни членове на племето, то нека те си решат — да останат или да се върнат обратно при хората, — проговори накрая Шляпс. — Лично на мен ще ми липсват много! — добави вождът, и от очите му потекоха сълзи. Хами също се просълзи след края на речта. Цялото племе хамстерчоци зашумя, чуха се викове «Нека останат!» и «Нашият дом е ваш дом!».

Хами замаха със синя кърпичка, която, сякаш по вълшебен начин се появи в лапичката му и помоли всички да го изслушат.

— Благодаря, благодаря, приятели! Няма да ни е лесно да вземем решение с Розичка, затова ще се съвещаваме до сутринта.

На следващия ден, след дълги часове размисли, папагалчето и хамстерът все пак решиха да се върнат. Дълго се сбогуваха, прегръщайки всеки член на племето поотделно.

— Хами, вече ще си нашият разузнавач при хората, свързващо звено, — изрази надежда Шляпс, прегръщайки дебеличкият приятел.

— Аз ще бъда най-добрият хамстер-разузнавач в историята! — увери го Хами. — Или поне най-остроумен и стилин.

— Розичке, пази Хами, — настави папагалката Шляпс. Розичка съдържано кимна.

Съпроводени от хамстерчоците, те се отправиха към края на гората. Хората вече ги нямаше, но пък човешки следи имаше в изобилие. Очаквайки

тяхното завръщане, зверовете пренощуваха на полянката, дълго заседявайки се около огъня и спомняйки си съвместните приключения. А сутринта дойдоха хората и завикаха силно Розичка и Хамина.

— Убеден съм, че не се прощаваме! — възкликна хамстерът, прегръщайки приятелите си поотделно. После и Розичка прегърна всички.

— Ти вече си истинско горско животно, не го забравяй и не се страхувай от гората! — обърна се Джъмбо към хамстерчето.

— Предайте поздрави на рибките! — викна Фукси.

Хамина се обърна на сбогуване и вдигна лапичка, а Розичка помаха с крилце. Само след миг хората ги забелязаха, момичето се втурна с радостни викове към своите любимци, взе ги в ръце, мънкайки извинения и ги запрегръща. Хамстерчоците наблюдаваха няколко минути сцената по обединението, и след това, щастливи, се отправиха навътре в гората.

Глава 12. Ново спречкване с кумреците

В племето на хамстерчоците постепенно се забрави спречкването с кумреците. Хамстерчоците не бяха злопаветни или агресивни, затова и живееха в мир с останалите горски жители. Ако се появяха някакви конфликти, които не успяваха да изгладят, то цялото племе се събираше и само по себе си представляваше страшна сила. Тъй като не бяха особено едри, бързи или ловки, в битките хамстерчоците побеждаваха благодарение на координираните действия, дисциплината и отборният дух. Като неудържима бойна машина преминаваха през противника, обръщайки го в бягство. След няколко хубави сръчквания даже и най-едрият и опасен зверове предпочитаха да не им се пречат излишно. Сега обаче в гората се появи още едно племе, което по сплотеност не само че не им отстъпваше, а може би даже ги превъзхождаше.

Кумреците напомниха за своето съществуване отново, когато в селцето нахлу, целият насинен и разплакан, хамстерчокът Острик. Той беше голяма драка и страшно много се гордееше със себе си, а другите хамстерчоци делеше на умни, тоест «острички», и на тъпи — «тъпчовци». Себе си, разбира се, смяташе за доста «остричък». Веднъж той измайстори велосипед и се наименува с гръмкото име «мълния на колела», но по-късно се заби в едно дърво и племето започна да го нарича «VELO-ТЪПЧО».

Сега същият този Острик, хлипайки и размазвайки сълзите си по бузите, разказваше, че кумреците му налетели, ограбили му всичките несметни съкровища, които той носел към селото, набили го и го прогонили със смях.

В племето доста силно се съмняваха, че Острик може да е носил нещо ценно, и не вярваха, че той може да построи конструктивен диалог, не само с кумреците, ами с който и да е изобщо. Но да не отреагират на подобно изпълнение от страна на другото племе, хамстерчоците не можеха. Повдигна се въпросът — как да намерят виновниците?

Фукси, Джъмбо и Чапкс се провъзгласиха за разузнавачи. Хлипащият Острик ги отведе на полянката, където, по неговите думи, е излял абсолютно

незаслужен и с нищо не провокиран бой от кумреците. Без да ги доведе съвсем до мястото на случката, той им показва с лапичка някъде към гъстия храсталак, плю си на петите и бързичко се отдалечи към селото, повтаряйки, че му е нанесена дълбока душевна травма и му е морално тежко да бъде тук сега. Точно след като се слегна облакът прах, вдигнат от лапите на бягащия към къщи Острик, и другите изкашляха праха и прочистиха очите си, се започна с огледа на зоната на бойните действия.

— Много следи, също като нашите! — отбеляза Чапъкс, показвайки към добре различимите отпечатъци в утъпканата трева и сравнявайки ги със своята лапичка.

— Едни следи водят към нашето село, останалите към гъсталака, — добави Чапъкс.

— Ние никога не сме се завирали чак до там в тази посока, — замислено произнесе Фукси.

Смелите хамстерчоци забучиха клончета по себе си и се покриха с листа, за да станат незабележими и се отправиха по следите. Понякога отпечатъците от лапи се губеха, но приятелите ги намираха отново по счупените клончета и по едва уловимата чужда миризма във въздуха. Накрая, след като пребродиха гъсталака и прекосиха пълноводният ручей, приятелите се оказаха на входа на долината. Изкачвайки се на съседния хълм, те внимателно припълзяха към върха и видяха разположеното долу селце. То се намираше на уютно местенце, обкръжено с хълмове и гъста гора. Селището напомняше много на селото на хамстерчоците по разположение и по общите очертания на постройките.

— Я, колко са много! — възхитено подсвирна Чапъкс. Долината наистина гъмжеше от животинки, които си приличаха съвсем на хамстерчоци

— Точно това село гледах през далекогледа от въздушния балон и знам всички пътеки към него, — заяви Джъмбо, чиито авантюристичен дух вече жадуваше за битка.

— А може просто да се спуснем при тях и да поговорим? — предложи Фукси.

— А не, така не е интересно! — възрази Джъмбо.

— Никоой да не мърда, говорещи храсти! — чу се внезапно глас зад гърбовете им. — Вдигнете клонките и ги дръжте така, че да ги виждаме!

Пленниците бяха отведени на полянката, която като две капки вода приличаше на централната полянка за събрания в селото на хамстерчоците. Там най-накрая им разрешиха да се обърнат и да се движат.

— О, старите ни приятелки! — възкликна Джъмбо, докато смъкваше клонките от себе си. Оказа се, че конвойт им се състоеше от Квасула, Мабаса и Кукуимба.

Квасула им метна един подозрителен поглед и тутакси побягна нанякъде, но скоро се върна, заедно с един възрастен снажен кумрек. Главата му беше благородно побеляла и украсена с корона, много приличаща на короната на Шляпс.

— Здравейте, пришълци! — властно произнесе кумрекът. — Аз съм вождът Хрямс — главата на това племе!

— Той май е в по-добра форма от Шляпс, — отбеляза Джъмбо.

— Здравейте, вожде! — поздравиха хамстерчоците.

— Името Ви е хубаво, — похвали вожда Чапъкс.

— Благодаря, — кимна Хрямс. — Дъщеря ми, Квасула, казва, че вече сте се срещали по-рано, и запознанството ви не е било особено успешно.

— Ами така си беше, — кимна Фукси.

— Защо ни следите? — попита вождът.

— Тази сутрин вие сте нападнали един наш съплеменник и сте му взели ценностите, — отвърна Фукси.

— Не е вярно, — разнесе се глас в тълпата, — той пръв започна!

— Да, носеше някаква непотребна вещ, а после видя, че два кумрека носят към селото един пръстен и една блестяща монета и се опита да им ги отнеме. Затова тези ценности ще си останат при нас. Свободни сте да си вървите при вашите враждебни сродници и ако решите да се бием, нека бъде така!

Пуснаха ги да си ходят и до залез бяха вече до тяхното село. При светлината на факли и свещи племето на хамстерчоците се събра, за да обсъди случилото се и да реши какво да прави.

Мненията, както винаги, се разделиха. Един крещеше, че трябва да има реванш, и е време да преподадат един урок на кумреците, друг изискваше да се проведат преговори със съседното племе, а трети не искаше абсолютно нищо и предлагаше да си живеят както преди, без да обръщат внимание на чужденците. И все пак онази вечер най-много поддръжници имаше на страната на войнствено настроените — много бяха възмутени от дързостта на кумреците, а други просто жадуваха за приключения. Под напора на мнозинството Шляпс, който всъщност поддържаше мирните преговори, беше принуден да се подчини.

— Искате да воювате? — изграчи той, опитвайки се да надвика шума на тълпата. — Добре, но ако искате да победите, ще го направите, както кажа аз! И без травми, синини и рани! Само ще сплашим кумреците!

Глава 13. Ракетно-газираното нападение и Въздушно-Колбасните Сили

Бойното снаряжение на хамстерчоците се състоеше от червени бойни панталонки, червено яке, а също така стъбло от тръстика и запас от горски плодове. Плодчето се пхаше в тръстиката, хамстерчокът напълваше бузите си с въздух, духваше с всичка сила, изстрелвайки плодчето колкото се може по-силно и по-надалеч. Искаше се огромна издръжливост, за да натъпчеш плодчето по-навътре в стъблото от тръстика и да напълниш бузите си с колкото се може повече въздух, пред лицето на противника, затова хамстерчоците редовно тренираха това упражнение. Съплеменниците наричаха тези бойци плодчострелчовци.

Също така хамстерчоците имаха големи прашки, които зареждаха с борови шишарки и стреляха с тях по противника. За да се опъне ластикът на една такава прашка, се изискваха усилията на двама-трима хамстерчока. Тях племето наричаше шишаркохвъргачи.

И така, армията на хамстерчоците се отправи в поход, свирейки със свирки и удряйки на барабан. Достигайки гъсталака, войската се раздели и отрядът започна обиколка на долината по десния фланг.

— Победата е наша! — викаха хамстерчоците и пееха бойни песни.

Основните сили продължиха напред — под предводителството на Шляпс. Той изпрати част от поданиците си на върха на хълма, които започнаха да вдигат шум и да призовават кумреците на битка. Нямаше нужда от дълги уговорки и армията на Хрямс, нагиздена в сини панталонки и якенца, със своите тръстики и прашки на рамената, се появи от селото. Кумреците бързо се изкачиха на хълма, на разстояние един плодохвърлей от тръстика и започнаха доста успешно да обстрелват с плодови снаряди малобройният авангард на противника. Но тогава Шляпс докара основните сили и се завърза битка не на шега с плодове и шишарки. Бойците от двете армии си правеха физиономии едни срещу други, пищяха, шумяха и крещяха.

Старецът Шляпс, макар и на преклонна възраст, си оставаше чудесен пълководец, всички от племето го признаваха. Минал през много битки, той беше опитен, далновиден и хладнокъвен.

— И така, — започна кралят, като начерта с пръчката на земята карта на поселището на кумреците и принадлежащите му територии, видяни по-рано от Фукси, Джъмбо и Чапъкс. — Няма да атакуваме селото, защото го охраняват добре и им е лесно да се защитават отвътре. Ние ще принудим войската им да ни излезе насреща, като поставим на хълма срещу селището малка част от нашата армия. Кумреците ще се подлъжат, че сме малко и ще се изкатерят по хълма, тогава ще се впуснем в битка с тях, като използваме три четвърти от нашите сили, за да им отвлечем вниманието. В това време един малък отряд ще се спусне по въжета от хълмовете по-далеч от боя и ще атакува противника странично.

— Кой е готов да стане разузнавач? — кралят огледа внимателно всички.

В това време Фукси се мъчеше да пропъди една пчела, която летеше около него. Кралят си помисли, че той маха с лапичка като желаещ да стане герой-разузнавач.

— Фукси, — тържествено обяви Шляпс, — назначавам те за летец-ракетник и ти давам възможност да проведеш скоростно въздушно разузнаване! Не ни разочаровай!

— Слушам, кралю мой! А как ще проведем разузнаването? — попита Фукси, който не разбра нищо от речта на вожда по вина на пчелата.

Крал Шляпс въздъхна, и , като помисли, рече:

— Спомням си преданието на предците, те казваха така: ако вземеш бутилка сладка газирана напитка и пуснеш в нея ментова таблетка, то след две секунди от бутилката ще изригне мощна газирана струя. Ако завържем

разузнавача-летец-ракетник към бутилката, то газираната струя ще вдигне във въздуха и бутилката и летец-ракетника.

— Аз върху бутилка?! — побледня Фукси и се плъосна на колене пред краля. — Страх ме е, ами ако се взриви бутилката?!

— Всичко ще бъде наред! — Ободри го кралят. — Ще бъдеш герой!

Съпроводен от хихикането на Джъмбо, Чапкс и другите хамстерчоци, Фукси унило повлече крак да строи снаряжението.

След пет минути всичко беше готово: голяма бутилка с газирана напитка беше поставена на възвишението, Фукси беше привързан към нея и се приготвиха да хвърлят вътре ментовата таблетка.

— Вижте, кумреците са вдигнали въздушен балон! — изведнъж завика някой от хамстерчоците, сочейки в небето.

Всички от племето вдигнаха очи нагоре: в небето бавно плуваше кошница с кумрек вътре, привързана към обвивка от салам, напълнена с въздух. Поради това, че обвивката беше взета от дълга пръчка салам, изглеждаше сякаш в небето плува най-обикновен колбас.

— Ха-ха-ха! — разхилиха се хамстерчоците. — Погледнете само: появили се ВКС на кумреците, Въздушно-Колбасните Сили! Сега със сигурност кумреците ще ни победят със своите колбасно-сарделечни балони!

Гледката на колбасният балон беше толкова смешна и удивителна, че летящата наблизо врана се загледа в него и се вряза в един бор с такава сила, че се посипаха иглички и шишарки.

От кошничката на колбасния балон надникна Квасула, погледна надолу как е разположена войската на хамстерчоците и започна да предава видяното на своите събратя, размахвайки две сигнални червени знаменца.

— Тя е разузнавач!!! — завреся някой от хамстерчоците. — Какво коварство! Тя наблюдава войската ни отгоре!!!

— По-бързо привързвайте Фукси и пускайте нашият разузнавач!!! — в отговор завика друг хамстерчок.

Фукси пребледня още повече, но се държеше храбро. Хамстерчоците метнаха ментовата таблетка в гърлото на бутилката и бързо сложиха тапата.

— Кога да отворим капачката, кралю? — обърнаха се те към Шляпс.

Той измъкна из под плаща си малък пясъчен часовник и замислено го загледа, мърдайки устни.

— На «три» отваряйте! — изкомандва Шляпс. — Едно!.. Две!..

Племето замря, а Фукси тихичко застана от страх и изведнъж се сепна:

— Чакайте, а как ще се върна после на земята? Вие за това помис...

— Три!!! — викна Шляпс и махна с лапичка.

Хамстерчоците отвориха тапата и мощната струя със силен шум и сърцераздирателният стон на Фукси понесе газираната ракета нагоре, предварително опръсквайки стоящите наблизо със сладка пяна.

— Наистина, как ще се спусне Фукси от небето после? — попита Джъмбо. Но никой не го чу.

В това време газираната ракета на Фукси се задвижи спираловидно накриво- право към въздушния балон на Квасула.

Кумреците видяха ракетата, раздвижиха се, закрещяха и започнаха да размахват лапи за да привлекат вниманието на Квасула. Но тя беше толкова увлечена да предава разузнаваческите данни и забеляза опасността чак когато ракетата приближи съвсем плътно.

Квасула изтърва знаменцата, закри муцунка с лапички от ужас, газираният ракетен балон с трясък се врязва в колбасния балон, каишките, с които беше привързан Фукси към бутилката се скъсаха, и хамстерчонокът влетя вътре право в краката на Квасула. Преди да успее ехидно да попита, какво е довело до тази неочаквана визита в кошничката на нейния дирижабъл, колбасният балон, получил пробойна от удара, започна да изпуска струя въздух, кошницата се наклони рязко, поради което Квасула едва не падна от нея, но в последния момент успя да се задържи с лапички за външния ръб.

— А-а-а-а, мамичко, спасете ме! — сърцераздирателно завика тя.

Двете племена застинаха от ужас и всички затаиха дъх, наблюдавайки как в небето, на спукания въздушен балон на края на бездната виси Квасула, креши страшно, мята тялото си насам-натам и се мъчи да се пхне обратно в коша.

Именно воплите на Квасула бързо свестиха Фукси, иначе щеше още дълго да е в безсъзнание след такъв удар. Мигновено скочи към края на кошницата и се наведе, но като видя колко далеч е земята, се отдръпна назад от ужас и се хвана за гърдите. Обаче Квасула продължаваше да вика и Фукси най-накрая преодоля страха си. Наведе се за втори път, достигна до нея и, като се напегна, я вмъкна в кошницата.

Хамстерчоците и кумреците заръкопляскаха и завикаха от радост, като видяха, че Квасула е спасена. Тя кокетно им помахаше с лапичка, което предизвика бурен възторг у нейните съплеменници. А Фукси седеше на пода на кошницата и трепереше от преживяната уплаха.

— Какъв храбрец! Герой! — обсъждаха постъпката на Фукси хамстерчоците, кимаха одобрително с глави и цъкаха с език от възторг.

През цялото това време обвивката на колбасния дирижабъл продължаваше да губи въздух, балонът се спускаше и след няколко минути кошничката докосна земята. Квасула изскочи и грациозно се поклони на онемелите от възхищение зрители, а Фукси продължаваше да седи вътре и да трепери от страх. Но неговите съплеменници приеха това като изключителна скромност.

— Колко е скромен! Героят Фукси! — шепнеха и си намигаха хамстерчоците.

Глава 14. Несъстоялата се битка

След като наблюдаваха как смелият герой Фукси спаси Квасула, на хамстерчоците и кумреците съвсем им се отся да воюват, но се наложи битката да продължи — откъм селото на кумреците вече се издигнаха множество въздушни балони, в кошниците на които се намираха кумреците-бомбардировачи. Те бяха кумреци, обучени да заливат неприятеля със сладък

сироп и борови клонки и да хвърлят шишарки. Но външният вид на въздушните балони порази хамстерчоците още повече от първият път: всички те бяха направени от обвивки от салам, сарделки и пача!.

Хамстерчоците направо зяпнаха при вида на тази нескопосана бойна техника и в следващата секунда се разсмяха неудържимо, като се държаха за хълбоците. Само след миг обаче хич не им беше до смях — на главите им се изляха кофи сладък сироп и се посипаха борови шишарки.

— А, така ли!!! Така значи се отнасяте, а? — вбесиха се хамстерчоците и се хвърлиха да зареждат бутилки със сладко газирано. След няма и минута в небето, съскайки и плюейки сладка пяна, се устремиха няколко десетки бутилки. Те прелетяха по широка дъга край въздушно-колбасните балони и върху хамстерчоците и кумреците се изля обилно сладка газирана роса. От голямото количество сладка влага в небето разцъфтяха две невероятно красиви дъги и двете племена зяпнаха от възхищение.

Мабаса и Кукуимба, както си седяха в кошничките на въздушните балони, също се захласнаха по дъгите и по грешка хвърлиха сладък сироп и шишарки по своите съплеменници — кумреците, поради което те незабавно се възмутиха:

— Къде наливаш сироп, мърлячке?! — крещяха едни.

— Отвори си зъркелите! — вресяха други и размахваха юмрученца.

— Само се спусни долу и ще ти отпоря ушите! — сърдеха се трети.

Мабаса и Кукуимба не чува много добре какво им викат и хвърлиха отгоре конфети и блестящ брукат, с които искаха да зарадват победителите. Но конфетите и бруката явно бяха излишни — те се посипаха върху кумреците и хамстерчоците, и без това премазани от сладък сироп и борови клонки.

— Това го докарва повече на феерично шоу... — промърмори крал Хрямс, докато стоеше на хълма и наблюдаваше своите воини-кумреци през бинокъла. — Клоуни срещу комици ...

— Това не е битка, а цирк... — унило отбеляза крал Шляпс. — По-добре да се изявяват в цирка, отколкото да воюват. Бойци...

Накрая хамстерчоците и кумреците разбраха, че тази битка е безрезултатна и двете страни изпратиха парламентъори с бели кърпички на дълги пръчки.

След кратко съвещание, преговарящите стигнаха до извода, че двете армии се навоюваха добре днес и можеха да се признаят за равни, а също така сключиха договор за ненападение. И хамстерчоците и кумреците се заливаха от смях, като се гледаха едни други: омазаните в сироп зверчета, целите в конфети и блестящ брукат предизвикваха смях и невинни шегички. Кумреците започнаха да въдворяват ред в селището си, а хамстерчоците се отправиха към своето, като всяко племе си мислеше, че именно те са победителите и противниците им са просто новобранци във военното дело и страхливци. Фукси, Джъмбо и Чапкс ги чакаше дългият път към къщи, и след това пране на мръсни, сладки дрехи.

Глава 15. Потопът

Отмина лятото, настъпи есента. Проливните дъждове зачестиха и хамстерчоците се заседяха в къщичките си, около топлите печки. Един път, когато дъждът спря около обед, в селцето се завърнаха хамстерчоците-съгледвачи и доложиха за сериозната ситуация в долината, недалеч от селището на кумреците. Разузнавачите разказаха, че следствие на обилните дъждове, рекичката, течаща в долината, е излязла от бреговете си и заплашва да потопи селцето на кумреците, още повече, че към селото водеше изровеният по време на неотдавнашната битка път. Кумреците свръх силите си копаят канал, за да отбият водата и строят диги, но всичко е напразно — не им достигат нито сили, нито време. Племето на хамстерчоците зашумя от чутото.

Някои хулигани, в това число и Острик, се надсмиваха над нещастieto на неотдавнашните си противници, но повечето от зверчетата съчувстваха на своите събратя. Наводнението е голяма беда.

Старият Шляпс замислено мълчеше и обикаляше централната полянка, клатейки глава и обмисляйки какво решение да вземе. Внезапно пред племето поиска да се изкаже Фукси. Той почака, докато се съберат всички жители, прокашля се, помота се, пооправи си ризката и се реши да заговори.

— Старейшината помни, че някога ние сме били едно племе. Да, минали са много години оттогава, откакто хамстерчоците и кумреците са се разделили, нашата и тяхната козинка е станала с различен оттенък, те живеят надалеч, били сме се повече, отколкото сме се разбирали и техните панталонки се закопчават по друг начин... Но отвътре сме все същият единен горски народ и затова сме длъжни да помогнем на нашите горски събратя! Ако ние не им помогнем, водата ще отнесе селото и кумреците ще останат без покрив: идва зима и те в никакъв случай няма да успеят да си построят нови домове. Кумреците просто ще са обречени. Нямаме право да ги изоставим! — завърши трогателната си реч Фукси.

— И освен това момичетата им са симпатични! — добави Джъмбо от тълпата.

— И краля им е с готино име! — добави Чапъкс.

Племето зашумя в съгласие и старият Шляпс погледна одобрително към Фукси. Хамстерчоците отново се застыгаха за поход, този път съвсем, съвсем мирен.

А в това време около селцето на кумреците вече няколко денонощия кипеше работа — цялото племе копаеше канавка, по която трябваше да се отклони водата от прелялата рекичка. Въпреки, че кумреците копаеха безспирно, те явно не успяваха и водата можеше да залее селото всеки момент. Всички ценни вещи за всеки случай бяха натоварени на салове от клони, а за евакуация на населението бяха приготвили надуваеми лодчици. Много от зверчетата вече залитаха от умора. Муцунките им, козинката и дрешките бяха наклепани с лепкава рядка кал. Кукуимба, която копаеше канала заедно с приятелките си, и се опитваше да действа бързо с лопатата,

изведнъж видя на хълма някакви фигури. Тя избърса лапички в панталонките и изтри очите си. Като се вгледа, разбра, че са дошли хамстерчоците.

— Мабаса, Квасула, гледайте, кой се е появил на хълма! Какво искат?

— А, тези драки! Дошли са да ни се присмеят! Копай... — изръмжа Мабаса, седна на земята, изхлипа, и като обърса носле с лапичка, заплака.

А Квасула нищо не каза, само въздъхна тъжно и продължи уморено да рови с лопатата в сивата джвакаща кал.

Сега вече цялото село обърна внимание на движението по хълма и спря работата.

— Хамстерчоците ни шпионират, — изръмжа някой.

— Съвсем не на време са дошли да се присмеят, — добави друг глас.

Крал Хрямс, чиито вид в момента съвсем не беше кралски, спря да копае, изтри мръсотията и потта от муцунката си и подозрително се загледа в неканените гости, подпирайки се на лопатата. Въздъхна, уморено заби оръдието на труда в земята и като разкърши рамене наблюдаваше хамстерчоците. Квасула стоеше до него.

Гостите, предвождани от Шляпс, вече се бяха спуснали от хълма и приближаваха селото.

— Здравейте, събратя! — извиси глас Шляпс. — Вожде Хрямс, моите почитания! Бих си свалил короната, за да ви приветствам, но вече от доста време не мога да направя това. Честно да си призная, от време на време под нея много ме сърби. Гледам, че селото ви се приготвя за круиз по море?

— Да, точно така! — отвърна Хрямс.

— Е, ние можем да ви помогнем с решаването на проблема. Всъщност, заради това и дойдохме.

— Ще сме ви задължени, благодарим! — разчувстван отвърна Хрямс.

— Няма да сте ни задължени, ние сме едно семейство, без да обръщаме внимание на някакво неразбирателство, случило се в миналото. Давайте да поработим, приятели! — викна Шляпс и, като нави ръкавките на кралската си ризка, се упъти към селото. Хамстерчоците с лопатите и торбите се затичаха след него.

Пълно със свежи сили, племето на хамстерчоците се включи в работата. Въодушевени, кумреците започнаха да копаят с удвоена енергия и до вечерта успяха да прокопаят обходната канавка, преди водата да е придошла. Дъждът спря.

Окъпани в лъчите на залеза, осветени от червения диск на залязващото слънце, двете племена стояха на хълма и уморено гледаха, как се носят мътните потоци вода, помитайки всичко по пътя си, но заобикаляйки селището. Домовете на кумреците бяха спасени. В сгъстяващият се мрак хамстерчоците и кумреците започнаха да се поздравяват, да се прегръщат и да се потупват по рамената. Някои кумреци плачеха от щастие.

— А сега такъв празник ще си направим, какъвто още гората не е виждала, или да не се наричам вожд повече! — обяви пред всички много измореният, но щастлив и умиротворен Хрямс.

Кумреците поканиха хамстерчоците в селото им на пиршество, запалиха огньовете и наредиха дълги маси. От огньовете и светилниците стана светло като ден.

— Трябва да признаем, че вие не сте чак толкова лоши момчета! — каза Мабаса на седналият до нея Джъмбо.

— Благодаря! — зарадван изписка Джъмбо.

— Ами... ти също... ставаш... — подкрепи Мабаса и Фукси.

Наблизо имаше няколко свободни места и там седнаха два кумрека, явно бяха брат и сестра.

— Дечицата ми! — чу се пронизителен радостен глас, който заглуши шума на тълпата. Викаше леля Стъргалка.

— Мамо, какво е станало? — в недоумение попита Фукси.

— Пухи!!! Прасковчо!!! — заради леля Стъргалка и се хвърли да прегръща същите тези кумреци — братче и сестричка. Както се изясни по-късно, Прасковчо и Пухи, които се изгубили като малки преди много години, били намерени в гората от племето на кумреците и останали да живеят при тях. Към братчето и сестричката се присъедини Фукси, а после прегръдките и хоровото пеене се разпространиха из цялото село. Това беше вече второто чудо за деня. Пиршеството и празнуването в селцето продължиха до сутринта, докато изморените хамстерчоци и кумреци не заспаха.

Глава 16. Помощ за хората

Празникът по случай спасяването на селото на кумреците продължи няколко дни. Племената празнуваха събитието с непрекъснати походи едни към други на гости. Първо кумреците отидоха при хамстерчоците, после хамстерчоците при кумреците, после започна едно ходене на гости абсолютно хаотично, и след десетина дни вече беше трудно да се каже, кои са повече в селото на хамстерчоците — самите хамстерчоци или гостуващите кумреци.

И точно тогава отново се появиха Хами и Розичка. Като някакви горски духове се появиха те от сутрешната мъгла, събаряйки с крачката си росата от тревичките. В първия момент хамстерчоците решиха, че им се е сторило и че това е вследствие на проточилият се седмица и половина празник. Но хамстерчето и папагалчето упорито се приближаваха към селището, доказвайки, че са от плът и кръв.

— Какво се е случило?! — попита Чапъкс, който се окопити пръв.

— Не, приятелю мой, ние идваме сами, по собствено желание! — произнесе Хами театрално. — Дали ще се намери глътчица вода за уморения пътник? — попита хамстерът и протегна лапички към чашката с кафе. Чапъкс въздъхна, даде кафето си на госта и отиде да си свари ново.

— На хората им се случи нещастие, — съобщи Хами, посрбвайки от чашката, — след наводнението в градчето пострадаха много къщи, и между тях — високият замък с кулите, който хората наричат «Музей на Приказките»

и, който посещават всички жители, и особено децата и многобройните туристи.

— Слушахме разговора на нашите господари. Тази сграда е много важна за всички хора, но заради потопа част от постройката е разрушена и се намира в бедствено положение. Ако не се отремонтира бързо, то постройката ще рухне, — добави Розичка.

— Сега хората спешно събират пари из целия град за спешен ремонт, но господарите ни казват, че жителите на града нямат толкова средства и сградата е обречена на събаряне, — продължи Хами.

— Тогава аз си спомних, че вие, Великите Търсачи на Изгубени Съкровища, Могъщото Племя на Хамстерчоците, съжителствате с хората и им помагате. Може би ще им помогнете и този път? — подхвана отново Розичка.

— Ще имате ли достатъчно съкровища, за да се спаси сградата, която е толкова нужна на хората, че само за нея говорят в градчето? — с надежда попита Хами.

Племето мълчаливо погледна към Шляпс, и старият крал излезе напред.

— Много години събираме ценности и ги складираме в нашите хранилища и мисля че ще има достатъчно съкровища. Но даже и да не стигнат, то ние имаме нови приятели — кумреците, които имат същата цел — да помагат на хората. И те ще ни помогнат, — уверено каза Шляпс и се подпря на жезъла си. Хрямс кимна одобрително.

Племето на хамстерчоците зашумя одобрително, чуха се викове «Точно!», «Ще помогнем на хората!». Но къде се намираше тази сграда, която трябва да се ремонтира и къде да отнесат съкровищата, никой не знаеше. Разбира се, да разузнаят местонахождението на сградата веднага се отзоваха нашите стари приятели — Фукси, Джъмбо и Чапъкс. Те нямаха търпение да покажат своята ловкост и находчивост в разузнаването, че племето безусловно им предостави такава възможност. След дълго съвещание взеха решение да проведат разузнаването през деня.

Глава 17. Акцията по разузнаването и доставката на съкровищата в «Музеят на Приказките»

— Главното при разузнаването — това е маскировката! — дълбокомислено изрече Фукси, вдигайки нагоре показалец.

Фукси, Джъмбо и Чапъкс стояха и гледаха към купа човешки дрехи, струпан от всички жители на племето на хамстерчоците. Като поровиха из него няколко минути, приятелите избраха едно кафяво детско палто, разгазени сини обувки, отровно-жълт кариран шал, зелени ръкавици и голям черен цилиндър. Но даже детското палто беше огро-о-о-омно на всички хамстерчоци. Някой предложи на Фукси да се качи на раменете на Чапъкс, а Джъмбо да се покатери на самия връх. Така и направиха и палтенцето им стана точно. Отгоре върху тази пирамида завързаха шала и нахлупиха

прашния цилиндър, но Джъмбо целият се скри под него, затова решиха да изрежат две дупки в цилиндъра за очите.

— С цилиндър черен, в костюм старинен, на празник в града, към вас бързах аз, — пропя Хами подслушани някъде рими и одобри костюма.

Племето на хамстерчоците се посмя над забавната пирамида, която приличаше повече на бостанско плашило, отколкото на човек, но други варианти нямаша.

— Маскировката не е от най-добрите, така че бъдете нащрек, — напътстваше разузнавачите Шляпс.

Хамстерчоците, съпроводени от Хами и Розичка, се добраха до покрайнините на града, където надянаха странный костюм.

— Е, време е да се прибирате у дома! — сякаш искаше да се сбогува Джъмбо.

— А-а-а не, няма да пропусна такова приключение, — възпротиви се Хами.

— Ау, какъв търсач на приключения си имаме, — промърмори Розичка и погледна към Хами, но и тя остана с приятелите.

— Тогава напред! — извиси глас Фукси някъде от гънките на палтото.

— Напред, — леко напрегнат, добави Чапъкс и помъкна на могъщите си плещи конструкцията от палто и хамстерчоци към града.

За равновесие Чапъкс беше взел по една пръчка в двете си ръце. Към каишката на Хами привързаха стара връвчица, която намериха в джоба на палтото, вторият и край привързаха към едната пръчка, изглеждаше сякаш е домашен любимец, изведен на разходка, а че това беше хамстер на каишка-всеки господар има свои си приумици. Розичка кацна на рамото на фигурата с палтото. Бяха колоритна гледка. Пирамидата постоя един миг и тръгна да се придвижва напред. Вече след няколко минути, под лъчите на утринното слънце, приятелите вървяха по павираните улици на градчето. Почти нямаше минувачи, и никой не се заинтересува от нелепата фигура, облечена в палто, омотана в шал и със старомоден цилиндър на главата.

Въпреки, че все пак някои проследиха стария костюм с удивен поглед, а други направо пресякоха от другата страна на улицата.

Фигурата се движеше бавно, като от време на време се накланяше назад или напред, или се поклащаше от ляво на дясно. Впрочем, пръчките в ръцете на Чапъкс помагаша на фигурата да върви относително равномерно.

— Едно, две, три! Чуваме ли се? — Джъмбо се опитваше да настрои свързката вътре в пирамидата.

— Три, две, едно! Чува се отлично! Ало, Чапъкс, машинното отделение, имаме ли връзка? — Фукси беше в чудесно настроение, въпреки, че не виждаше нищо, и всъщност, не правеше нищо.

Чапъкс мъкнеше върху себе си двамата си приятели и отгоре на всичко и дрехите и хич не му беше до шегите, но не отвърна нищо.

— Чува се нормално, което е очевидно, а накъде да вървим? — Чапъкс вървеше в умерено темпо.

— Машинното отделение пита накъде да вървим? — предаде Фукси въпроса отдолу-нагоре.

Джъмбо се долепи до дупките, прорязани в цилиндъра, завъртя го наляво, после надясно и зашептя силно надолу:

— Вървим направо, отпред е главният площад на градчето!

— А сладолед има ли на площада? — Чапъкс се изпоти обилно и огладня, затова нямаше против да похапне.

— Да и аз бих спрял да похапна, уморих се нещо, — обади се и Хами.

Компанията излезе на площада и Джъмбо завъртя цилиндъра в търсене на павилиона със сладолед. Като забеляза продавача на сладолед, Джъмбо учтиво поклати цилиндъра.

— Едно... крем-брюле! — помоли Розичка, когато приближиха достатъчно.

— Вие сте съгласни с вашата птица? — в недоумение попита изумено продавачът на сладолед, пълен мустакат мъж с готварска престилка. Облечената в палто пирамида мълчаливо кимна. От ръкава изпадна монетка. Продавачът подаде голяма фунийка с бял навит връх. Все така мълчаливо, странното палто с цилиндър, взе сладоледа с празния си ръкав, отдалечи се настрани, и фунийката с крем-брюле, отначало тайнствено изчезна някъде из гънките на палтото, после изплува, но вече доста смалена, и след миг изчезна съвсем: всичките три вътрешни части на пирамидата изядоха сладоледа, като не забравиха да го поделят с групата по прикритието — «хамстерът на кайшка» и «вашата птица».

— Добре, и къде да търсим този замък с кули, който се казва «Музей на Приказките»? — поинтересува се Чапъкс.

— Ето го къде е! — възкликна Розичка и посочи с крилце към голямата красива сграда, която приличаше на старинен замък.

Приятелите погледнаха към огромният красив замък с големи и малки кули, куп разноцветни знамена, знаменца и вимпели.

— Ами, значи, целта е открита, да се връщаме в гората, — каза Фукси. — А вие, — обърна се той към Хами и Розичка, — трябва да се върнете вкъщи, преди София да разбере, че ви няма.

— Да, наистина, стига толкова приключения за днес, — съгласи се Хами.

Хамстерчоците се върнаха в селцето и разказаха какво са видели.

След около час съкровищата бяха сортирани, подредени в сандъчета и преброени. От изгубените и забравени от хората пръстени, синджирчета, гривни, брошки, обеци и прочие златни и сребърни украшения се излъчваше пъстроцветен блясък, а от сиянието на скъпоценните камъни можеше да ослепее човек. В селото на кумреците беше изпратен вестonosец със съобщението, че е време да носят и техните ценности.

Кумреците дойдоха без да се бавят и цяла нощ двете племена пренасяха съкровищата от гората към града, където с много голямо внимание всички сандъчета бяха поставени направо по средата на огромната зала на този същият замък с кулите, който спешно се нуждаеше от ремонт.

След като приключиха хамстерчоците и кумреците бързо и без да ги види някой напуснаха градчето, в края на гората се сбогуваха и се разотидоха по своите селца.

Глава 18. Хората вярват повече в чудеса, отколкото в помощта на горските жители

Дойде циганското лято и отново същото семейство си почиваше в края на гората: татко, мама, братчето и сестричката — Вики и Софи.

Всички се веселяха и таткото разказа на децата за случилото се неотдавна чудо: в пострадалият от наводнението «Музей на Приказките» изведнъж незнайно откъде се появили средства за ремонта — скъпоценности, подхвърлени от неизвестни благотворители. Това беше толкова странно и загадъчно, че чак вестниците писаха за този случай.

— Тате, а дали тези съкровища не са подхвърлени от хамстерчоците? — попита момчето.

— Или от кумреците? — добави сестричката му.

— Не, разбира се, че не, милите ми! — отвърна им мама, прегръщайки ги.

— Най-вероятно го е направил човек! — каза татко.

Децата отново хукнаха по полянката и изведнъж момчето завика радостно:

— Мамо! Татко! Намерих камиончето си, което изгубих лятото! — той вдигна играчката и я показа на родителите си.

— Ето, видя ли, значи не са го откъмнали хамстерчоците! — пошегува се татко, а мама се засмя.

Привечер щастливите деца и родителите им се качиха в колата и заминаха към градчето.

Веднага след като стихна шумът от мотора и автомобилът се скри от поглед, от високите пожълтели храсти се появиха Фукси, Джъмбо и Чапъкс. Фукси гледаше накъдето се скри колата и намести панталонките си.

— Жалко, че никой няма да разбере за постъпката ни, — каза той и погледна приятелите си.

— Ние сме тайни герои, скрити в гъстата гора! — гордо произнесе Джъмбо.

— И за какво ни е известност, само проблеми ще имаме с нея, — добави Чапъкс, — интервю по вестниците, автографи, море от поклонници...

— Да, за хамстерчоците е по-добре да са неизвестни за хората. В крайна сметка, поне засега, — съгласи се Фукси. — Е какво, братя, да започваме ли издирването на изгубени съкровища?

Джъмбо и Чапъкс кимнаха утвърдително и започнаха огледа на мястото за отдиш на хората, както са правили това в продължение на много години. А Фукси намери една близалка в тревата, тихичко разви обвивката и тайничко от приятелите си я заблiza, притваряйки очи от удоволствие.

КРАЙ